

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IX. (XXV.) ÉVFOLYAM, 50. SZÁM 2014. DECEMBER 20.

200 FORINT

A Szabadság

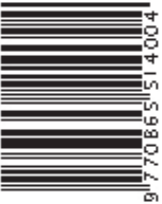
MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06 (1) 787-8621

FOLYTATJUK!

14050

9 770865 514004

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

**ÁLLJUNK ÖSSZE JÖVŐRE,
LEHETŐLEG MINÉL TÖBBEN!**

Viharos esztendőt zárunk. Megünnepeztük az első világháború kitörésének 100. évfordulóját. Kormányunk vezetőitől megtudtuk, hogy katonáink a hazát védték, ráadásul derekasan, amikor 1914-ben megtámadtuk Szerbiát és mindjárt Oroszországot is. Tisza Istvánról kiderült, hogy kedves, aranyos, békeszerető miniszterelnök volt, aki csak a körülmények hatására szavazta meg a háborút, de ha már benne voltunk, akkor a győzelem érdekében semmit sem sajnált, se embert, se pénzt, de még a lovakat sem. Ez utóbbiból alig maradt, úgyhogy a Tanácsköztársaság 1919-ben lovasság nélkül védte a hazát a románokkal, csehszlovákokkal szemben.

Tisza ugyan nem tudta legyőzni az oroszokat 1918-ban, mint ahogyan Horthy sem tudta 1945-ben, de ilyen apróságoknak nem kell zavarniuk a magyar nemzet nagyságáról alkotott orbáni-semjéni álmokat. Ennyi év elteltével igazán tekinthetjük magunkat akár győztesnek is. Ennek fényében igazán méltánytalan bírálni a kormányt azért, hogy a Kossuth teret felújították. Na, ja, neki az új az, ami 1944 előtt volt, Tisza-szobrostól, meg mindenestől. Megjegyzem, nekünk az új az, ami holnap lesz, és egy kicsit unjuk már a múltat. És ilyenek vagyunk még pár millióan.

Megtudtuk azt is, hogy megint csak a ronda körülmények hatására mai miniszterelnökünk megint háborúba visz bennünket, és megint az oroszok ellen. Kész diliház! Tudjuk, hogy kétszer nem nyertünk, de megpróbáljuk harmadszor is. Miniszterelnökünk szerint ugyan az Oroszország elleni szankciókkal a saját lábunkba löttünk, de azért megszavazta. Mellesleg megszavazta a NATO

szepemberi döntését is, és már küldjük is katonáinkat, még nem Oroszországba, de annak közelébe.

Szerencsére miniszterelnökünknek van másik énje is. Ezért még januárban megegyezett Putyinnal, hogy a Paksi Atomerőmű új blokkjának építését nem az amerikai-izraeli pályázó, még csak nem is a franciák nyerik el, hanem az oroszok. Erre fel az amerikaiak már januárban kitagadták a magyar miniszterelnököt. Miniszterelnökünk még Kínába is elment, ahol elégedetten fényképezkedett a kommunista párt vezetőivel, akiről pár éve enyhén szólva még hallani sem akart. Joggal lehetett elégedett, hiszen a kínai vezetéstől nem csak megbocsátást kapott a Fidesz korábbi otromba Kína-ellenességéért, de támogatást is. Paripát és fegyvert talán nem, de pénzt igen. Erre Obamaék végképp bepipultak. Amikor aztán miniszterelnökünk nyáron Erdélyből még azt is megüzente az USA-nak, hogy az egész liberális rendszer egy öskövület, ami felett eljárt az idő, a Bem rakparton túlorát rendelték el, mert nem lehetett tudni, hogy mikor jön az amerikai hadüzenet.

Az amcsiknak persze Magyarország nem ér meg egy háborút, talán még egy misét sem, meg aztán a piszkos munkát ügyis elvégzik helyettük itteni liberális barátaik. Őket ugyan már másodszor agyalták el a választásokon, de szerintük ennek semmilyen jelentősége sincs, hiszen Orbán maga a gonosz, a démoni rendszer. Vagyis nem azért nem nyertek, mert saját magukon kívül semmivel sem törődnek, hanem mert Orbán gaz diktátor, és ha a diktátort sikerülne megdöntetni az amerikaiakkal, esetleg a magyar néppel, bár ez utóbbi kevésbé kívánatos, akkor megint lesz demokrácia, liberális, amerikai.

Országunk vezetői megünnepezték a

Dózsa-felkelés 500. évfordulóját is. Sok közülük ugyan nincs se Dózsához, se a parasztokhoz, de mindent meg kell ünnepelni, amit az ellenzék esetleg ellenük fordíthat. Ha az ellenzék, vagy bármely földi halandó azt merné állítani, hogy korrump ország vagyunk, rá kell vágni, hogy mi küzdünk legjobban a korrupció ellen. Ha valamilyen eszement - mert ugye normális ember ilyet nem állíthat - azt mondaná, hogy kis országunk még nem lábalt ki a válságból, hiszen alsó hangon is van három millió ember az under classban, ami nem az általános iskola alsó tagozatát jelenti, hanem az abszolút kilátástalan helyzetben élők vaskos csoportját, akkor azt kell mondani, hogy mi leszünk az európai gazdaság új mozdonya.

A nagy politikai hazugságtengerben szinte felüldülésként hat az, amit a Munkáspárt mond. Pedig semmi különös nem mondunk, csak az igazságot. A médiától ezért előszeretettel tartanak bennünket távol. Néha szerepelhetünk a Fidesz-médiában, ha a szocialisták szemétségét akarják leleplezni, de a portás már nem enged be a televízióba, ha a konzervatívok szemétségéről akarnánk lerántani a leplet. Ha pedig a tőkés rendszert akarjuk szidni, akkor az e-mailünket se olvassák el. Szóval a magyar demokrácia nekünk sem tetszik, bár nem az a bajunk, mint a liberálisoké.

Sok embernek tetszik az, amit mondunk. Szerintem már nem bánnák, ha a Moszkva tér megint Moszkva tér lenne, csak nekik ne kelljen tenni érte semmit. Nem bántom én őket, isten őrizz! A tőkés világ teszi őket passzívva. De azért nem ártana felismerni, hogy nem akkor lesz jobb fizetésünk, nem akkor lesz a gyerekek lakása, ha nem megyünk el szavazni. Már Szabó Ervin arra tanított bennünket, hogy „munkásmozgalomról beszélünk, ha munkások összeállnak, hogy munkájuk termékének nagyobb része jusson nekik”.

Szóval, kedves olvasóim, barátaim, álljunk össze jövőre, lehetőleg minél többen, hogy végre nekünk jusson több, és ne a milliárdosoknak, függetlenül attól, hogy liberálisok vagy konzervatívok!

Boldog karácsonyt, sikeres újesztendőt!

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Vida Ildikó feljelentést és keresetet nyújtott be André Goodfriend, a budapesti amerikai nagykövetség ügyvivője ellen – tájékoztatott a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) elnökének ügyvédje.

Munkáspárt: A kormány teljesen rosszul cselekszik. Egy, az ügy nem Vida Ildikóról szól, hanem a magyar kormányról. Vida Ildikó csak az ürügy a magyar kormány elleni támadásra. Kettő, nem André Goodfriend támadja a magyar kormányt, hanem az USA kormánya. Három, az amerikai kormány soha sem fogja a képviselőjét feladni.

Mit kellene a magyar kormánynak tennie? Egy, megvédeni Vida Ildikót az USA-val szemben. Nem az USA dolga megítélni a magyar kormány embereit, akármit is csinálnak itthon. Kettő, elzavarni a parlamentből, a kormányból és a Fideszből azokat, akik belső információkat adnak az amerikaiaknak. Ők ugyanis nem csupán a kormánynak és Orbán Viktornak ártnak, hanem Magyarországnak. Három, bevallani, hogy a Fidesz környezetében is van korrupció, és azonnal leszámolni a korrump vezetőikkel.

2. Lendvai Ildikó, az MSZP volt elnöke szerint pártja a rendszer totális ellenzéke, hiszen nem a rendszer része, mert „külökték abból”.

Munkáspárt: Még egy adalék az MSZP baloldaliságához. Nekik nem azt jelenti a rendszer elleni harc, hogy harcolnának a kapitalizmus ellen. Sőt, mint a jelenlegi pártelnök, Tóbiás József többször is jelezte: ők a pénz uralmát tartják a létező legjobb dolognak. Számukra a „rendszer elleni” harc azt jelenti, hogy visszakerülhessenek a pénzt hozó és pénzt osztó fotelekbe.

3. Megszavazta a parlament a vasárnapi pihenőnap bevezetését. Jövő március 15-től a hét utolsó napján nem lehet majd dolgoztatni a kereskedelemben. A KDNP-s Harrach Péter szerint ezentúl a dolgozó szülők a gyerekeikkel tölthetik a vasárnapot. Orbán Viktor, Kósa Lajos, Szijjártó Péter, Mesterházy Attila és Gyurcsány Ferenc nem vett részt a szavazáson.

Munkáspárt: Nagyon kedves gesztus, hogy amikor mások munkaidejéről, esetleg állásáról döntenek a parlamentben, különösen így karácsony táján, bizonyos kiváltságosok nem érzik szükségesnek, hogy megjelenjenek a munkahelyükön. Őket senki nem fogja felelősségre vonni, ellentétben azzal a pénztárossal, aki, ha nincs pillanatra pontosan a kasszájánál, már repülhet is. Mert sokan várnak a helyére. Úgyis át kell ütemezni a heti nyitva tartást, ha egy pénztárossal kevesebb, hát tovább várnak a vevők. Az a baj, hogy lassan értjük meg: lehetne néhány képviselővel, miniszterrel, államtitkárral kevesebb. S ha már megértettük: tenni kell érte!

4. Tarlós István főpolgármester bejelentette: a kormánypárti kerületvezetők zömével együtt azt javasolja, hogy az új útdíjrendszert egyéves próbaidőszakkal vezessék be, és forgalomszámlálási adatok alapján döntsenek a jövőjéről.

Munkáspárt: Ne tessék minket mindig állatorvosi lónak tartani! Legyen először forgalomszámlálás, készüljön hatástanulmány – például a változás Budapestre gyakorolt elemzése alapján – utána tessék az időnkkel és pénzünkkel dobálózni. Megértjük, hogy az olcsóbb benzin kevesebb adóbevételt hoz, de azt, hogy borzalmas minőségű, balesetveszélyes útszakaszokért még külön is fizessünk...

5. Már a második nyílt levelét fogalmazta meg a pedagógustársadalom nevében 13 magyarországi elit gimnázium igazgatója. Az aláírók között van – a többi közt – a veszprémi Lovassy, a budapesti Trefort, Radnóti és Fazekas, de a pannonhalmi bencések direktora is. Az érintettek ismét arra hívják föl a figyelmet: a kormány a jövő évi költségvetéssel elszakítja a mindenkori minimálbértől a pedagógusok bértábláját. Az ominózus módosítás szerint ez azt jelenti, hogy a pedagógusbérek nem növekednek automatikusan a minimálbérrel együtt.

Munkáspárt: Vannak azok a fórumok, amikre oda kellene figyelni. Például azoké, akik értenek az adott szakterülethez. Ez nem csak az „elit” intézményekre vonatkozik, hanem mindenkire, aki éveket, évtizedeket töltött el – jelen esetben a soha jól nem fizetett -pedagógusi pályán. Szeretnénk, ha Magyarország valóban jobban teljesítene. Ennek záloga az oktatás. Ha nincs elhivatott, szakértő oktató, a felnövekvő nemzedék kitől, hogyan, mit fog tanulni? Egy legyintést, hogy biztosítási ügynökként jobban meg lehet élni?

6. A magyar kormány nemzetközi menedzserirodákhoz fordul a Paksi Atomerőmű irányítása ügyében - mondta egy szocialista interpellációra reagálva Lázár János miniszterelnökséget vezető miniszter a parlament keddi ülésén. Lázár szerint a kormány azért döntött így, mert átláthatóvá akarja tenni a működést, szerződéseket akar felülvizsgálni, és a működési költségeket akarja csökkenteni.

Munkáspárt: Kicsi ellentmondást észlelünk. Hol fér össze a titkosítás és a nemzetközi menedzseriroda? Született egy racionálisnak nevezhető döntés, Paks II. megépül. Ugye nem gondoljuk komolyan, hogy az orosz partner betekintést enged „nemzetközi menedzsereknek” az ipari titkaiba? Addig dörgölőzünk jobbra is, balra is, amíg – ismét – két szék közül a földre ülünk.

7. A miniszterelnök nem hivatalos főtanácsadója nem tud hibázni: miközben épp ezek tüntettek az utcákon a jövő évi, sokak szerint megszorító költségvetés ellen, az Index felvétele szerint Habony Árpád nyugodt léptekkel átvágott közöttük, kezében egy több száz ezer forintos Gucci-luxustáskával.

Munkáspárt: Ne is firtassuk, Habony úr miből él. Erre már sokan nem kaptak választ. Csak egy pillanatig adózzunk megdöbbenéssel ekkora cinizmus láttán: éhezők kontra luxustanácsadó. Nem szép emlegetni, de így az ünnepek környékén még erősebb az érzés: lenne miből mit visszaadni.

ÚJ SZOCIÁLIS RENDSZER: ROSSZ ÉS KÁROS DÖNTÉS

Több milliárd forintnyi új adót kellene kivetniük a fővárosi önkormányzatoknak ahhoz, hogy fedezni tudják a szociális rendszer átalakításával rájuk háruló segélyezést. Már most látszik, hogy a kormány rossz és káros döntést hozott. Az átszervezés egyetlen valódi célja a pénzkivonás, és egyetlen őszinte indoka a segélyt igénylők iránt érzett megvetés, a visszaélések tapasztalatainak kiterjesztése egy egész csoportra.

Több milliárd forintnyi új adót kellene kivetniük a fővárosi önkormányzatoknak ahhoz, hogy fedezni tudják a szociális rendszer átalakításával rájuk háruló segélyezést. De a rászorulókat akkor is rosszul járnak, ha a kerületek netán előteremtik a támogatások fedezetét.

Jövő januártól nem állapíthatnak meg méltányossági ápolási díjat a családtagjukat ápolóknak az önkormány-

zatok. Így az esetlegesen saját munkáját feladó ápoló elesik a napi 24 óras ellátásért eddig adható havi bruttó 23 600 (!) forinttól is. Ha szerencsés, akkor a kerületi képviselő-testület beemeli ezt a jövő évtől adható települési támogatások körébe.

De még akkor is rosszul jár, ha megkapná a korábbi segély teljes összegét. Kétszeresen is. Egyrészt elesik az ápolási díjhoz korábban kapcsolódó szolgálati időtől, így nem lesz nyugdíja. Ezt ugyanis az önkormányzati támogatás nem biztosíthatja. Másrészt jogviszony nélkül társadalombiztosításra sem jogosult, így havi 6810 forint megfizetésére kötelezik őt.

November végén jelentette be Czibere Károly szociális ügyekért és társadalmi felzárkózásért felelős államtitkár a szociális támogatási rendszer átalakítását. Akkor azt mondta, a változtatásokkal a kormány célja az, hogy a rászorulókat átláthatóbb és igazságosabb keretek között juthassanak hozzá az őket megillető támogatási formákhoz; több eddigi szociális támogatás elnevezése megváltozik ugyan, de a szociális támogatásokra fordított állami és önkormányzati források együttes összege nem fog csökkenni.

Íme, a gyors cáfolat: az önkormányzatok, amelyekre a végrehajtás hárul, nem látják a meghirdetett célokkal való kapcsolatot, az állami források összege pedig csökken. Úgy tűnik, már megint nincs koncepció abban, amit a kormány elhatároz. Az átszervezés egyetlen valódi célja a pénzkivonás, és egyetlen őszinte indoka a segélyt igénylők iránt érzett megvetés, a visszaélések tapasztalatainak kiterjesztése egy egész csoportra. Az ilyen eszközök sosem a visszaélőket sújtják, inkább a bűnbakkeresés légkörét teremtik meg, kilátástalan helyzetbe sodorva éppen azokat, akik a támogatásra valóban rászorulnának.

A CIGÁNYNAK SOHA NEM LESZ JÓ, AMÍG A PÉNZ AZ ÚR

„A cigányságon segíteni kell, ezt minden értelmes ember így gondolja. Nehéz és kényes ügy, különösen, ha visszagondolunk, hogy annak idején még a szó is le volt tiltva, helyette a roma kifejezést kellett használni, aztán maguk az érintettek mondták, hogy elég volt már a sok romázásból, mi cigányok vagyunk. Azt gondolom, hogy a rendszerváltás óta létrejött, megalakult, szétesett és szétszéledt pártok, tehát a teljes magyar politikai osztály és a rajtuk lógó vezető értelmiségiek közös bűne, hogy ezt a társadalmi problémát nem tudták orvosolni?” – olvashatjuk a Hír.ma hírportálon.

A cikkíró kilétét sajnos teljes homály fedi, különben bátornak tarthatnánk, mert végre megpróbál ledönteni olyan tabukat, amelyek csak akadályozták a gondolkodást. Ezzel együtt a mondanivalóban nem megy messzire, a ledöntött gátak mögött – úgy látszik – nincs még út. Ezért (is) volt jobb a szocializmus, mert ahol a lakosság munkával keresi a kenyerét, ott a munka mindenkit egyenjogúvá tesz. A szocializmusban a cigányok nem voltak kirekesztettek, egyáltalán megkülönböztettek sem. Nagy tömegük általánosságban alacsonyabb iskolázottságig jutott, mint a társadalom többsége, és talán szegényebben is élt, de nem nyomortelepeken, mint ma, és ami a legfontosabb: munkából. Hiába minden köntörfalazás: ha versenyt (lefordítjuk: kapitalizmust) hirdetünk, ez a réteg biztosan a leszakadottak között lesz. Ha meg akarjuk oldani a helyzetüket, ki kell lépniük a versenyből. A cigányok sorsán lehet javítani, de csak akkor lesz döntő fordulat, ha nem lesz kapitalizmus.

TELE A PUTTONY...

FOTÓ: ROSTA TIBOR/MTI

És, hogy mivel lesz tele az emberek puttonya? Egyre többnek – az egészszel.

Azzal, hogy két hét alatt elfogy a fizetése, a nyugdíja.

A befizetéseknel késedelmi harcot vív a közszolgáltatókkal, miközben a kormány egyik tagja egymilliós órával lepte meg önmagát születésnapjára.

Azzal, hogy kis országunk a helyettes államtitkárok országa, hiszen százketten „strapálják” magukat havi bruttó 750 ezer forintos fizetésért, ami még a főnöki célfeladatok népszerűsítésére további 225 ezer forinttal egészíthető ki.

A közmédiánk, amely több tízmilliárd forint közpénzből vált jóhír-gyártó centrummá, és a korábbi kormányzóvivő meggazdagodott ebből.

S amíg politikai elitünk jobb-balszárnyának tíz-húsz tagja egymást hergeli néhány tucat 60-70 milliós ingatlan hogylétéről, holmi kicsillanó Rolex óráról, egy-egy Tokaj-hegyaljai szőlőbirtok megszületéséről, be nem vallott bankszámláról, addig a félmilliós új burzsoáziánk csendben somolyog. Tágra nyitja a tőkés „demokrácia” kapuit az utcákon, tereken tüntető jól öltözött tízezrek előtt, akik nem akarnak fázós, szakadt ruhás munkanélkülivé vagy kitanárgó polgárrá válni.

Vissza nem köszönő, felejtésre ítélt szociológiai felmérések egyike volt néhány éve az utóbbi évtizedek téli fagyhalálainak vizsgálata. A rendszerváltást követő 24 évben 8-12 ezer emberről állapították meg a téli időszakban a közterületeken vagy a fűtetlen lakásban bekövetkezett fagyhalált. Ez a döbbenet a rendszerváltást megelőzően évente nullától ötig terjedt, kistelepüléseken, a tanyaszéleken, a hazafelé tartó ittasság következményeként.

Dél-alföldi nagyvárosunk építészettörténeti szempontból is értékes óriási víztornya tövében, másfél-kétéves rotációval halálos biztonsággal fagynak meg a negyven-hatvan éves hajléktalanok. A karácsonyi-újévi Rotary-s meleg tálak hamar elfogynak, az ajándékozó legények a színről hazamennek. Az ünnepi évvégi-évelejei hetekben a békési, csongrádi, borsodi faluvégeken nagyon szép a táj, jókat lehet nevetgélmi a gyerekekkel, az unokával az udvaron.

S hallani vagy nem a hangos gyomorkorgást a falu- és városzélei csendben?

Tele vagy üres a puttony?

Van, aki tudja a miértet. Van, aki nem.

Mi tudjuk, mondjuk el!

NAGYVÁRI LÁSZLÓ

HUSZONÖT ÉVE AZ ÁRRAL SZEMBEN

Huszonöt éves születésnapját ünnepelte december 14-én a Munkáspárt. A kőbányai Körösi Csoma Sándor Kulturális Központban több százan jöttek össze, egyszerre ennyi "vörösingest" régen lehetett látni. A Munkáspárt nem csak az elmúlt bő két évtized harcait idézte fel, hőseit is ünnepelte: fiatalok és idősek vették át a párt Aranyjelvény kitüntetését. A jövőt jelenti, hogy sokan itt vették át a párt elnökétől vörös tagkönyvüket. Thürmer Gyula a Republic zenekar legendás száma alatt – Átmegyünk tűzön és vízen át – lépett a színpadra. Az alábbiakban beszédéből idézünk.

Huszonöt éve összejöttünk, hogy pártot teremtsünk. Azt hittük, hogy könnyű és gyors lesz a csata. De 25 éve dolgozunk, és ahogy Majakovszkij mondja, „pokoli mód nehéz, amit most végzünk”.

25 év alatt megváltozott a világ. 25 éve a tőke azt hitte, hogy itt a „történelem vége”, végleg és visszafordíthatatlanul legyőzte a szocializmust, ő lesz a világ ura. A munkás, a dolgozó többé nem ellenfél. Így hitték, de nem így történt!

25 év megmutatta a kapitalizmus igazi arcát. Emberek millióit fosztotta meg a munkától, ami nélkül nincs emberi lét. Ma már tudjuk, hogy a pénz nem minden, a tudás fontosabb. 25 év alatt megtanultuk: ha munkát akarunk, ha tanulni akarunk, ha egészséges világban akarunk élni, el kell söpörni a pénz uralmát, új világot kell teremteni, a dolgozók közösségi társadalmát. A tőkésék történelme lassan, de véget ér. A mi történelmünk igazából csak most kezdődik.

25 éve őrizzük a lángot. 25 éve védjük, óvjuk a szocializmus eszméjét. Sokan elárulták, sokan feladták. Sokan csalódtak, sokan elfordultak, de mi itt vagyunk. Itt vagyunk, mert hinni

tudunk. Hinni a munkásemberben, hinni a dolgozó ember igazában. Hinni a szocializmusban.

25 éve akarnak bennünket eltiporni. Elveszik jelképeinket. Gyalázzák eszméinket. Bűnnek kiáltják ki múltunkat. 25 éve folyton-folyvást térdre kényszerítenek bennünket, de mi újra és újra felállunk.

25 éve harcolunk. 25 éve kitelepülünk az utcára, szervezzük a gyűléseket. Írjuk, terjesztjük A Szabadságot. 25 éve győzködjük az embereket. Tesszük, mert tudjuk: ma, holnap, vagy holnapután, de meggyőzzük őket.

25 éve rohamozzuk a parlament kapuit. 25 éve rohamozzuk minden választáson, és 25 éve nem jutunk be. De rohamozzuk holnap is, mert tudjuk: a parlament a miénk lesz! A hatalom a munkásé, a dolgozóé, a többségé lesz!

Honnan a hit?

Honnan a kitartás?

Honnan az erő?

Erősek vagyunk, mert nagyszerű emberekkel harcoltunk együtt az elmúlt negyedszázadban. Sokan már nincsenek közöttünk, de életük példa számunkra.

Kovács Pál elvtárs, az első vezetőség tagja Orosházáról fantasztikusan józan ember volt. Tisztelettel, sőt alázattal viszonyult a magyar paraszthoz, és ezt adta nekünk is tovább.

Nagy Jenő elvtárs Székesfehérvárról végtelenül szerény, művelt ember volt. Megyei vezetőként, az etikai bizottság elnökeként arra tanított, hogy akkor leszel kommunista politikus, ha ember vagy és tisztességes.

Tóth István elvtárs Tatabányáról beírta nevét a mi közös történelmünkbe. Mindig azt mondta: a bányász, a munkás

a vérében hordozza a marxizmust, nekünk meg kell tanulnunk. Tőle sokan tanulhatták meg, mit jelent kommunistának lenni, a dolgozó embert szolgálni.

Erősek vagyunk, mert nagyszerű emberek vannak közöttünk ma is. Olyanok, akik nincsenek reflektorfényben, akikről nem ír nap, mint nap még a mi újságunk sem. Olyanok, akik szerényen, becsülettel és tisztességgel szolgálják a pártot.

Ők a mi támaszaink, ők a mi segítségünk, ők azok, akikre én is felnézek, mint igazi kommunistákra.

Novák György elvtársat még a Külügyminisztériumban ismertem meg. A munkás-paraszthatalom számára szent volt. Ha sok Novák Gyuri lett volna közöttünk, bizony mondom, a büdös életben se lett volna itt rendszerváltás! Gyuri most is velünk van, nyolcvanon túl is Budapesten ő a legaktívabb katonáink egyike.

Arató István elvtársról tudtam, hogy munkásör-parancsnok volt, de közelebből itt ismertem meg. Örökifjú ember, külsőleg is, de főleg szívében. A párt szava számára törvény. Nincs olyan feladat, amit ne végezne el, ha a párt kéri tőle.

Gulyás János elvtársról sokan tudjuk, hogy 25 éve munkáspárti polgármester Borsodbótán. De nem keresi a rivaldafényt, csak tisztességgel teszi a dolgát. Ország-világ láthatja, hogy a romakérdés is kezelhető, ha munkáspárti ember áll a falu élén.

Kövesi Gyula elvtárral Budapestről sok minden köt össze. Sok minden fontosat csináltunk együtt az elmúlt évtizedekben. Kevés olyan ember van, mint ő, aki teszi a dolgát tisztességgel, de nem vár érte elismerést.

Tözsér Tibor elvtárral Nógrádból egyidősek vagyunk. Soha nem akart pártvezető lenni, pedig lehetett volna. De segített és segít mindenütt és mindenben. Sok igazságtalanság érte őt a mi pártunkban. Most és itt szeretném mindezért megkövetni őt. Nagyon kérem, szépen építse fel nekünk a Munkáspárt új otthonát Újpesten!

Berényi Béla elvtárral Fejérből szintén itt hozott össze a sors. Él-hal a mi ügyünkért, és dolgozik érte. Lelkesen, fáradhatatlanul. És még valamit, elvtársak, s ezt külön kell mondanom, mert ez még a mi pártunkban sem gyakori, vele együtt küzd felesége is, sőt fia is, lánya is.

Sorolhatnám hosszan a neveket, és a névsor akkor sem lenne

„Fogjunk össze, menjünk az utcára, fogjuk meg egymás kezét!
Egyedül semmit sem érünk, gyere, és állj mögém!
A zászlók lobognak még, hát gyere, én így akarom!
Várj reánk, s mi ott leszünk a barikádokon.
Ott leszünk, számíthatsz ránk!
Átmegyünk tűzön és vízen át.”

(Republic)

teljes. De engedtessek meg, hogy még valakiről szóljak. Olyan emberről, akit ismer az egész párt, de az ismertséget nem ő keresi. Ő a munkát, a feladatot keresi, és tisztességgel tölt be minden tisztséget, ahová a párt állítja. Köszöntöm pártunk egyik alapítóját, Kajli Béla elvtársat!

Az élet nem áll meg. Büszkék vagyunk arra, hogy túléltek az elmúlt 25 évet. De élni akarunk, élni fogunk holnap is.

Élni fogunk, mert nagyszerű fiatalok jönnek velünk.

Petrik Tímea, aki már sok szép plakátot, filmet gondolt ki nekünk, sőt egy gyermekkel is megajándékozta a pártot.

Fehérvári Zsolt, aki elhozta a pártba feleségét és édesanyját is.

Répási Zoltán, aki a borsodi kitelepüléseinken megfizethető krumplit, zöldséget árul, tudván, hogy a dolgozó embereknek erre is szükségük van.

Nagy Ádám, a fiatal rajkai munkás, aki képes volt új lendületet adni a helyi pártéletnek.

Varga Imre, aki Debrecenben polgármester-jelöltünk volt.

Németh Zoltán, aki Hevesben egyedül tartja a vörös lobogót, és jó erősen tartja.

Balla Szabolcs Nógrádból, a Dull család és Juhász Katalin Szolnokból, Szentpáli Kolos Budapestről és még sokan mások.

A párt mi vagyunk. A párt jövője tőlünk függ. Vigyük tovább mindazt a jót, amit idősebb elvtársaink 25 év alatt megteremtettek! Legyünk korszerű, gyors, harcoló párt! Maradjunk hűek Marx, Engels, Lenin eszméihez!

25 éve szidjuk a kapitalizmust, bíráljuk a tőke uralmát. Szidjuk és bíráljuk, mert tudjuk: a végén mi fogunk győzni. ■

A MUNKÁSPÁRT ARANYJELVÉNYÉT KAPTÁK (megyei adományozás)

Budapest 3. sz. régió **Kepler Károlyné**
Budapest 6. sz. régió **Fáni Lajos**
Budapest 7. sz. régió **Szabó Károly**
Budapest 8. sz. régió **Oravetzné dr. Keresztúri Mária**

Békés megye **Marosán János**
Borsod megye **Budai Ferenc**

Csongrád megye
Fejér megye
Komárom megye
Nógrád megye
Pest megye
Szabolcs megye
Szolnok megye

ifj. Nagyvári László
Berényi Béláné
Holbik Márton
Juhász Gábor
Nagy Sándor
Pintér János, Szabó Zoltán
Simon István

EGÉSZSÉGEDRE, KAJLI ELVTÁRS!

Kajli Béla, a Munkáspárt Pénzügyi Ellenőrző Bizottsága elnöke, a Budapesti Elnökség megbízott elnöke a héten ünnepli 70. születésnapját.

A Munkáspárt 25. születésnapja alkalmából rendezett ünnepségen a párt elnöke köszöntötte a jubilánst. Személyedben a szocializmus elkötelezett hívét, igaz kommunista embert, a Munkáspárt ismert és megbecsült vezető személyiségét köszöntjük – mondotta Thürmer Gyula. Emlékeztetett arra, hogy Kajli Béla munkásemberként kezdte életét, és az ifjúsági mozgalomban vált öntudatos kommunistává. A szocializmus idején pártmunkásként, majd a Munkásörség hivatásos tisztjeként védte a munkás-paraszt hatalmat.

A párt elnöke aláhúzta: Kajli Béla pártunk egyik alapítója. Részt vett a Munkáspárt alapító kongresszusán, és szervezte a pártot Kőbányán. Kiemelkedő szerepe volt abban, hogy a kőbányai munkáspárti szervezet ma is Budapest egyik legaktívabban dolgozó és harcoló egysége.

Thürmer Gyula köszönetet mondott azért a munkáért, amelyet az ünneplést a Központi Bizottság, az Elnökség tagjaként, a budapesti pártszervezet vezetőjeként, és a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnökeként végzett.

Boldog születésnapot, további jó munkát, jó egészséget kívánunk!

Bencsik Mihály, 1943-ban született, autószerelő, majd vízgazdálkodási művezető. A szocializmus idején a Szolnoki Víz- és Csatornaműveknél dolgozott. Korábban Szolnok városában önkormányzati képviselő is volt. Jelenleg a Munkáspárt Jász-Nagykun-Szolnok megyei elnöke. 1992 óta a Központi Bizottság tagja, 2010 óta az Elnökség tagja, 2013 óta a Munkáspárt alelnöke.

– Önt igazi mozgalmi emberként ismerik Szolnokon, de másutt is. Honnan ez a kötődés, elkötelezettség?

– Otthonról hoztam a baloldali gondolkodást. Szüleim 1944-es párttagok. Ha abbahagynám a mozgalmi munkát, szüleim emlékét is megsérteném. A rendszerváltás előtt alapszervezeti párttitkár voltam a munkahelyemen. 1990-ben csatlakoztam az újjászerveződő Munkáspárthoz. 1990-ben alapszervezeti titkár, majd 1991-ben KB-tag lettem. 2005-ben választottak megyei elnökké. Tíz évig önkormányzati képviselő voltam, majdnem négy esztendeig a Szociális Bizottságban dolgoztam.

– Önt gyakran látni a szolnoki piacon. Talán a karácsonyi vacsorát is Ön készíti?

– A piac az igaz, meg az is, hogy szeretem a jó falatokat. A főzésbe csak besegítek, főleg azzal, hogy én megyek a piacra, én vásárolok be. Feleségem azt szokta mondani: Te hordod el a pénzt!

– És mi lesz a menü szentesté?

– Kacsasült, ez a család kedvence. Készülünk a szentestére, együtt lesz a család, feleségem, lányom barátjával és fiam is élettársával. És persze nagypapa öröme a négy unoka.

– A Jász-Nagykun-Szolnok megyei szervezet a Munkáspárt egyik legnagyobb szervezete, sok tekintetben a párt egyik motorja. Mit kell tenni ahhoz, hogy a jövőben is így maradjon?

– Alapvető feladatunk a fiatalítás. Elnökünk gyakran

elmondja, hogy éppen a nagyobb szervezetek maradnak le a fiatalítással. Tudja, amikor sokan vagyunk, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ez mindig így lesz. Örömmel mondhatom, hogy haladunk előre e téren. Turi Kristóf fiatal egyetemistánk nagy politikai erőpróbán esett át, hiszen ő volt a polgármester-jelöltünk Szolnokon. Dull Norbert és felesége, Erika esetében már nemcsak az igaz, hogy ők csatlakoztak a párthoz, hanem már ők szerveznek újabb fiatalokat a pártba Tiszaburán és a környéken. Farkas Péter egyetemista párttagunk remek beszéddel mutatkozott be az első világháborús ünnepségünkön. És ami nagyon jó: Péter biztatására most édesapja is csatlakozott hozzánk.

– A választási kampányban a megye tagsága nagyon sokat tett azért, hogy olyan településekre is eljussanak, ahol nincs szervezetünk. Folytatják ezt a munkát?

– Én is úgy vélem, hogy 2018-ra a Munkáspártnak mind a 106 egyéni választókerületben jelen kell lennie politikailag, és képesnek kell lennünk képviselő-jelöltet állítani. Sok új jelöltet indítottunk az önkormányzati választásokon. Bízom benne, hogy közülük sokan csatlakoznak hozzánk, és hosszú távon is együtt fogunk működni. Rendszeresen kell kitelepüléseket szerveznünk a megye egész területén, hogy tudjanak rólunk az emberek. Ha dolgozunk, az eredmény sem fog elmaradni.

Thürmer Gyula, 1953-ban született. Közgazdász. A szocializmus idején diplomata, majd pártmunkás. Számos tanulmány, könyv, többek között a Nem kell NATO, Az elsikkasztott ország és a 25 év árral szemben szerzője. Vendégelőadó a Belarusz Állami Egyetemen. 1989 decembere óta a Munkáspárt elnöke.

– Mit csinál karácsonykor?

– Szenteste mindig szüleimhez megyünk, és még nagyon sokáig szeretném, ha így lenne. Anyámnál senki sem csinálja jobban a mákos derelyét, ami hagyományos karácsonyi ételünk. Ilyenkor lányom, fiam, menyem is ott van, egyszóval együtt a család.

– Mit tart az idei év legjobb eseményének?

– Számomra a legjobb az volt, hogy a választásokon jobban szerepeltünk, mint korábban. Ez nem véletlen. 2008 óta a kapitalizmus válságban van Európában, nálunk is. A tőke a dolgozó tömegekkel fizeteti meg, és ebből már elégük van az embereknek. Válaszokat keresnek, és egyre többen nálunk találják meg. Másrészt, ma már jelen van egy olyan 40-50 közötti korosztály, amely már tudja, hogy ő már veszített a kapitalizmussal, és már nem is nagyon nyerhet. Ők kezdenek felélni jönni.

– És a legrosszabb?

– Az ukrainai háború. Az USA és az EU piacokat akar Kelet-Európában, és az erősödő orosz kapitalizmus az útjában áll. Most már nem csupán szankciók vannak, hanem a NATO-csapatokat is közelebb viszik az orosz határokhoz. A háború szörnyű dolog. 1999-ben láttam Jugoszláviában, hogy mit jelent a városok bombázása, az emberek kiéheztetése. Nem és nem a háborúra! Ez a mi politikánk.

– A Munkáspárt most ünnepelte 25. születésnapját. Ön 25 éve áll a párt élén, elégedett?

– A saját munkámmal soha sem voltam elégedett és ma sem vagyok az. Önmagammal szemben maximalista

vagyok. Reggel háromnegyed hatkor kezdek, és késő este végzek. Minden nap rengeteg dolog van: gyűlések, rendezvények, megbeszélések, utazások, cikk-írás A Szabadságba. Ez sok, de úgy gondolom, hogy még többet kell tennem, és persze tennünk együtt. Ez pedig csak úgy megy, ha fegyelmezettebben, hatékonyabban dolgozunk. A Munkáspárt 25 éves teljesítményére azonban büszke vagyok. Élünk, és a parlamenten kívül mi vagyunk a legerősebbek, és vannak reális terveink a jövőre.

– Azt mondja, vannak tervek a jövőre. Miben látja a legfontosabb teendőket?

– Először is, nem elég a dolgozók érdekeit kifejeznünk, ott kell lennünk közöttük. Ehhez az kell, hogy tagjaink között sokkal több aktív dolgozó legyen. A folyamat megindult. Másodsor, nem elég a választókerületek egyharmadában jelen lennünk, az embereknek mind a 106 választókerületben tudniuk kell, hogy itt a Munkáspárt, és számíthatnak rá. Hevesben – képtelen szólva – most egyetlen egy fiatalunk tartja a vörös lobogót, de tartja, és a következő választásokig ott is fel tudjuk építeni a jelöltjeinket. Harmadsor, nem elég örülni annak, hogy élünk. Holnap is élni akarunk, ehhez pedig sokkal több fiatalra van szükségünk. Itt is van eredmény, de gyorsítanunk kell minden megében.

Kovács István, 1969-ben született, pártmunkás. 2002 óta tagja a Munkáspártnak. 2004-ben a Központi Bizottság, 2010-ben az Elnökség tagja lett. A párt információs és propaganda tevékenységét irányítja.

– Mi okozta a legnagyobb örömet ebben az esztendőben?

– Meg fog lepődni, de tényleg így van: a vörös munkáspárti busz. Tudja, milyen jó érzés megállni a kisbuszunkkal egy faluban, és látni, ahogy az emberek reagálnak rá? Van, aki csodálkozik, illet még nem látott. De egyre többen azt mondják: na, végre, itt vagytok, már hiányzott a Munkáspárt!

– A munkáspárti kisbusz megjelenése mintha azt üzenné, hogy a Munkáspárt megjelenésében, propaganda-módszereiben változás történik. Jól látjuk?

– Tökéletesen. A propaganda a párt arca. Az emberek ezen keresztül látnak meg bennünket. Az eszméink, a politikánk jó, de ez még nem elég. Nagyon fontos, hogy üzeneteinket korszerű és igényes formákban juttassuk el az emberekhez. Jó irányban fejlődnek az anyagaink. Én a párt központi apparátusában dolgozom. Az élet minden nap magasabb és magasabb mércét állít eléink. Öröm látni, hogy az új magasságokat is „meg tudjuk ugrani”. Alelnökünk, Karacs Lajosné nem csupán felügye-

li a munkánkat, de folyamatosan arra biztat bennünket, hogy legyünk kreatívak, legyen fantáziánk, és a kivitelezésben legyünk pontosak és nagyon gyorsak. Szerintem ezen az úton kell haladnunk.

– Mi okozta a legnagyobb bosszúságot az idén?

– Miskolcon engem indított a párt polgármester-jelöltként. Elárasztottuk a várost propaganda-anyagokkal. A befektetett munka alapján jobb eredményre számítottunk. Az ember tényleg bosszankodik, amikor azt látja, hogy sok szerencsétlen helyzetben lévő miskolci dolgozó ember vagy nem megy el szavazni, vagy még mindig a Fidesz és az MSZP között ingadozik. Számunkra csak egy út van: folytatni a munkát! Négy éven át kint kell lennünk az utcán, és győzködni az embereket.

– Úgy tudjuk, hogy a Kovács-család szinte munkáspárti család. A gyerekek követik az apjukat?

– Petrik Tímeával, akit sokan ismernek pártunkban, három gyermeket nevelünk. Az élet nem könnyű, de nem érdemes panaszkodni. Agyerekekperszenehez telnek, hogy ritkán látják az apjukat, de kezdik megérteni a munkám értelmét. Kezdi érteni, hogy hova is tartoznak ők a magyar társadalomban. A nagyobb fiúk el-eljönnek a rendezvényeinkre, és otthon már segítettek a Kádár-gyufák ragasztásában. Tímea egyébként hamarosan visszatér a Gyeesről a pártmunkába, és a központ információs- és progandacsapatát fogja erősíteni.

Nagy Attila, 1964-ben született, technikus, jelenleg vállalkozó. 18 éves korában csatlakozott az MSZMP-hez. Dolgozott a Munkáspárt Salgótarján városi elnökeként. Két ciklusban is tagja volt a Központi Bizottságnak. Jelenleg a Munkáspárt Nógrád megyei elnöke. 2013 óta az Elnökség tagja.

– *Salgótarjánnak ismét MSZP-s polgármestere van. Mi történt valójában az elmúlt években, Nógrádban?*

– Az MSZP 2006-ban veszítette el Salgótarját. A hosszú MSZP-s kormányzás nem tett jót nekik. A város politikai irányítása egy zártkörű csapat kezében volt, amire a város lakosainak nem sok rálátásuk volt. Ráadásul az akkori MSZP-kormányok szinte leírták Salgótarját. Beruházások nem jöttek, és a regionális intézményeket is Miskolcra telepítették. Baloldali hagyományok ide, baloldali hagyományok oda, az emberek beleuntak. Sok ismerős Fideszes politikus akkoriban azt mondta nekem: nem a Fidesz nyert, hanem az MSZP veszített.

– *És mi történt most? Visszatért a bizalom az MSZP iránt?*

– Székyné Dr. Sztrémi Melinda a Fidesz polgármestereként sokat tett a városért, ezt senki sem tagadhatja. Még pénz is jött a városba. Most visszaütött az, hogy Salgótarján nem polgári város. A Fidesz polgári attitűdje, a Förster Kálmán-szobor a város főterén és sok minden más nem talált megértésre a város lakói között. Ne felejtjük el, az ország legszegényebb megyéjében vagyunk! A Fidesz országos politikája nem

változtatott a munkanélküliek, a bányász-nyugdíjasok, a pályakezdő fiatalok sorsán.

– *Nógrád mindig nagyon fontos volt a Munkáspárt számára. A párt elnöke legutóbbi salgótarjáni látogatásakor elég kritikusán szólt a megyei pártszervezet mai helyzetéről. Hogy látja Ön a jövőt?*

– Elnökünk kritikája jogos. Csökkent a taglétszám, kevés a fiatal, nem eléggé összefogott a megye élete. Mi is érezzük. Az idén azt a taktikát alkalmaztuk, hogy a párt elnökének részvételével egy-egy nap leforgása alatt több nógrádi településen is szerveztünk rendezvényeket. Ha nem jött oda senki, akkor mi mentünk be a boltba, a kocsmába, mindenhova, ahol emberek vannak. Osztogattuk A Szabadságot, beszélünk a párt politikájáról. Ezt tettük a salgótarjáni és a balassagyarmati választókerületben is, és ezt folytatni akarjuk.

– *Számítanak új párttagokra, fiatalokra?*

– Személy szerint azt mondom: évi 10-15 százalékkal növelni kell a megyében az új tagok felvételét. Ellenkező esetben baj lesz. Balassagyarmat térségében Balla Szabolcs fiatal munkásember már régóta a mi tagunk. Az önkormányzati választásokon sok pártönkívüli jelöltet indítottunk. Nógrádban is sok fiatal és új arc jelent meg, köztük Juhász Gáborné Drégelypalánkon és Berki Krisztián Varsányban. Karancskeszin például Kollár István indult a színeinkben, és sokat segített neki unokája, Rác Katalin is. Mindketten itt voltak a pártközponti születésnap ünnepségen és megkérdezték: bennünket mikor vesztek fel a pártba?

Dr. Frankfurter Zsuzsanna, 1953-ban született. A balassagyarmati Dr. Kenessey Albert Kórház és Rendelőintézet főorvosa. Balassagyarmat közelében, Mohora községben él. 2002 óta a Munkáspárt tagja, sokáig önkormányzati képviselő Balassagyarmaton. 2010 óta az Elnökség tagja.

– *Mit csinál karácsonykor?*

– Az idén is ügyeletet vállaltam a kórházban. Tudja, a kórháznak szenteste is mennie kell, de a gyerekes kollégáknak nagy segítség, ha az ünnepen együtt lehetnek a családdal. Az ügyelet után én is megyek haza.

– *Mi lesz a karácsonyi menü?*

– Szeretjük a töltött káposztát, abból lesz bőven. Felénk a vad is kedvelt, úgyhogy szarvaspörkölt is lesz.

– *Önről nagyon szép szavakat írnak betegei az Interneten. Egyikük szerint Ön „kiváló diagnoszta, nagyszerű szakorvos. A beteg embereket nem csak tüneti kezelésben részesíti, hanem lelki és testi bajaikat együttesen tárja fel és gyógyítja.” Szereti a hivatását?*

– Az embereket szeretem, és szeretek segíteni nekik. Az orvosi hivatás erről szól. 1978-ban kezdtem körzeti orvosként, úgyhogy a nógrádi emberek bajait kívülről-belülről ismerem.

A MUNKÁSPÁRT ARANYJELVÉNYÉT KAPTÁK (központi adományozás)

Zentai Lászlóné – Baranya megye

Ő az egyik legaktívabb ember a megyében. Baranya megye pénzügyeit becsületesen, lelkiismeretesen, napra készen kezeli. A választáson kiemelkedő munkát végzett, melynek köszönhetően a megye viszonyaihoz képest eredményesen szerepelt.

Precíz, pontos, megbízható munkájára továbbra is számítunk!

Rozgonyi Ferenc – Szabolcs megye

A Határőrségnél szolgált, idén töltötte be a 84. életévét. 1960 óta tagja a pártnak, a rendszerváltás után alapító tagja lett a Munkáspárt záhonyi alapszervezetének.

Ma is igen aktívan, példamutatóan végzi munkáját.

Kiss Lászlóné – Bács-Kiskun megye

Egyike volt azoknak, akik a megyében a pártellenzék támadása után újjászervezték a Munkáspártot. Vezetője, majd megyei elnöke lett a Munkáspárt Bács-Kiskun megyei szervezetének. Megyei elnöksége alatt indult el - a megyék között elsőként - a már hagyományossá vált augusztus 20-i ünnepség megszervezése Kecskeméten.

Munkája nélkülözhetetlen a megye pártéletében.

Horváth Sándor – Jász-Nagykun-Szolnok megye

Jász-Nagykun-Szolnok megyei alelnök, a karcagi alapszervezet vezetője 1989 óta. A párt újraszervezésének egyik kezdeményezője. Az első, alakuló kongresszus küldötte, aktív résztvevője. Több cikluson keresztül a párt országgyűlési képviselőjelöltje. Korábban a karcagi önkormányzat képviselőtestületi tagja, a rendszerváltás óta valamennyi helyhatósági választáson a Munkáspárt színeiben és támogatásával jelöltként indult.

Rendszeres cikkírója a Jászkun Munkás havilapnak.

Gulyás János – BAZ megye

25 éve a Munkáspárt polgármestere Borsodbótán. Miskolcon

végzett a Műszaki Egyetemen. Már egyetemista korában aktívan tevékenykedett a KISZ-ben. 35 éve tagja a pártnak. Borsodbótán először tanácselnök, majd a rendszerváltás után polgármester lett.

Meggyőzően képviseli a dolgozó emberek érdekeit, a Munkáspárt politikáját.

Gál Ferenc – Békés megye

A Munkáspárt Központi Bizottságának tagja, a párt Békés megyei elnöke. Munkásember, gépkocsivezető. 2002 óta tagja a pártnak. Aktivitásával, rátermettségével hamar kivívta elvtársai tiszteletét és támogatását, Bánhegyi József után így lett a párt megyei elnöke. Minden választáson indult. Legjobb eredményét 2014-ben a parlamenti, valamint a helyhatósági választáson érte el.

A KB tagjaként aktívan részt vesz a Munkáspárt politikájának kialakításában és végrehajtásában.

Felföldi István – Nógrád megye

Világéletében dolgozó-munkás ember volt. Az építőiparban dolgozott. Keze nyomán nőttek ki szinte a földből a gyárak, lakótelepek, kórházak Nógrád megyében, valamint országszerte. A szocializmus idején nem volt párttag, de aktívan részt vett a szakszervezeti munkában, valamint a brigád életben. 1994-ben lépett be a Munkáspártba.

Az vezérelte, ahogy nevelték, amit látott és tapasztalt a rendszerváltás előtt és után.

Bereczki Gyula – Budapest

20 éve tagja a Munkáspártnak. Ezalatt az idő alatt mindig lehetett és lehet rá számítani.

A párt ideológiáját, politikai nézetét magáénak vallja és mindenkor, minden körülmények között kiáll mellette. A párt rendezvényein állandó jelleggel részt vesz, biztosítja annak zavartalan lebonyolítását.

Több kilakoltatás megakadályozásában aktív szerepet vállalt.

Tudja, a mai világ a mi szakmánkat is elemberteleníti. Mindenütt azt mérik, hogy egy beavatkozás mibe kerül, telik-e rá. És ha nem telik, akkor nem operálunk? Miért kell egy mai orvosnak a rendelés nagy részét adminisztrációval tölteni? Ezek nem jó dolgok, és valljuk be őszintén, ez nem így volt a szocializmusban.

– Nógrád, s személy szerint Ön is, annak idején élen járt a kórház-privatizáció elleni harcban. Most azt látjuk, hogy egyre több dologért fizetni kell, ha élni akarsz. Hogy éli meg Ön ezt?

– A magánszektor beengedése nem oldja meg az egészségügy problémáját. Egy csipőprotézis magánrendelésen másfélmillió forintba kerül. Hányan engedhetik meg maguknak? Higgyc

el, ezt az orvosok is pontosan tudják. De az orvos nehezen sztrájkol, szét is húznak, és a törvény is erősen korlátozza a sztrájk lehetőségét. Szerintem az egészségügynek az egész társadalmat kell szolgálnia, és nem csak a tehetőseket. A kormány most azt kéri számon rajtunk, hogy a meglévő kevéssel jobban gazdálkodjunk, ahelyett, hogy többet költene az egészségügyre, mondjuk a GDP 10 százalékát.

– Mi volt az idei év legnagyobb meglepetése az Ön számára?

– A parlamenti és az önkormányzati választásokon is sokkal jobb eredményt értünk el, mint korábban. Ez még nem elég a boldogsághoz, de tény, hogy az emberek nem utasítottak el bennünket. A félelmüket kell leküzdeni, mert sajnos az élet jövőre sem lesz könnyebb.

Karacs Lajosné, 1949-ben született. A szocializmus idején a Május 1. Ruhagyárban dolgozott, a szabáson végigjárt minden beosztást, a varrodában művezető, főművezető, majd főosztályvezető volt. 1990-től vállalkozó. 1981-ben lépett be az MSZMP-be. 1990-től a Központi Bizottság, 1991-től az Elnökség tagja. 2002-től a Munkáspárt alelnöke.

– *Magdika! A Munkáspárt 25. születésnapjára ünnepségen óriási sikerük volt az Ön süteményeinek. Honnan a sütés iránti vonzalom?*

– Bevallok most valamit. Nem vagyok türelmes ember. A lányom mondta egyszer, hogy a türelmetlenség ellen van gyógyszer: kezdj el sütni! Jót sütni csak türelmesen lehet. Eleinte persze ez sem volt egyszerű, de belejöttem. A sütésben is az új dolgokat szeretem, és keresem az újat. Most a kedvencem egy marokkói édesség, amihez a legkülönfélébb magok, pisztácia, mandula, kókusz kellene. De ha hozzátesznek reszelt sárgarépát is, hetekig puha marad.

– *Az unokák bizonyára imádják a nagymama édességeit?*

– Így igaz, és tudja, ez nagyon jó érzés. 14 éves fiúunokám kedvence az almás tatén, vagyis a francia almatorta. Négy és fél éves lányunokám pedig már megcsinálta élete első lekváros linzerét, persze most még a lányom segítségével.

– *Ön sokat járja az országot, számos üzemet ismer, találkozik a munkásokkal. Ön szerint milyen ma a helyzet Magyarországon?*

– A munkaidőm egyik fele a Munkáspárté. A másik felében pedig egy német cég technikusaként járom azokat a magyar üzemeket, ahol a cég számára konfekció-termékeket gyártanak. Fájó szívvel látom, hogy ez a szakma is kihal. Nincsenek nagyüzemek, mint egykor a Május 1. 10-20 fős kisüzemek próbálkoznak megélni, de ezek nem tudnak versenyezni a külföldi nagyokkal. A kormányzat is leírta a konfekciós szakmát, mert lényegében nem képeznek szakmunkásokat. Ezek a kisüzemek, varrodák az ország legszegényebb részében vannak, Nógrádban, Szabolcsban, Borsodban, Hajdúban. A varrónők iszonyúan nehéz munkáért 50-60 ezer nettót visznek haza. Nekem mondhat bárki bármit, én annak hiszek, amit látok. Az ország jelentős részében a munkanélküliség, a nyomor, a kilátástalanság az úr.

– *Ön fontos szerepet játszik a Munkáspárt jövőbeni stratégiájának kidolgozásában. Milyennek szeretné látni a holnap Munkáspártját?*

– Nézze, én világleletemben üzemben, emberek között dolgoztam. Mikor jó egy üzem? Akkor, ha van jó programja, ha jó a vezetése, és ha sok jó és lelkes munkatárs dolgozik az üzemben. A párt is olyan, mint egy vállalat. Jó program, jó vezetés, jó munkatársak kellene.

A mi programunk jó. Mi érezzük, értjük, mire van szüksége a dolgozó embernek. Nem véletlen, hogy ebben a témában más pártok szó nélkül átvesznek gondolatokat, amelyeket eredetileg mi szültünk meg. A Munkáspártnak ma jó vezetése is van, és ez nagyon fontos. A párt az emberekért van, de a pártot is emberek alkotják. Szeretném, ha ebben a pártban mindenki

BUDAPESTI ÖSSZEGLZÉS

Bensőséges ünnepségen emlékezett Budapest párttagsága a párt 25. születésnapjára. A jelenlévők közül sokan már a Munkáspárt alapító kongresszusán is részt vettek, 1989. december 17-én. Kajli Béla megbízott budapesti elnök bevezetője után dr. Hajdu József, a Központi Bizottság tagja idézte fel az elmúlt negyedszázad küzdelmeit.

Akkoriban szinte szájhagyomány útján találtunk egymásra, találtuk meg a szervezeteinket – emlékezett vissza. A bénultságból elemi erővel tört fel a működő kommunista párt szükségességének igénye. Talán sokan abban a pillanatban érezték, mi több, értették meg, hogy az osztályharc részesei lettek.

Budapesten megindult a párt szervezése. Kajli Béla vezetésével a kőbányai hármak által, Csepelen Benkő Viktor és felesége, a józsefvárosiak a nyolcas ifik szervezésében, jöttek az óbudaiak, Sashalmon Majzán Pál, a XII. kerületben Kozári Józsefné, a II. kerületben Kövesi Gyula és Balogh Imre, Újbudán Farkas Ferenc vezetésével.

A párt születése nem kevés vitával járt együtt – mondta Hajdu József. 1989 decemberében egy dologban értettünk egyet: kell az MSZMP. De a jövőt tekintve eltértek a vélemények. Voltak, akik a kádári politika folytatását akarták, függetlenül attól, hogy a körülmények megváltoztak. Megint mások egy eurokommunista típusú pártot akartak. A többség – a jelenlévők közül sokan – a szocializmus hagyományainak megőrzését akarta, de

elfogadták, hogy új helyzetben új módszerekre, új politikára van szükség.

Hajdu József így fejezte be gondolatait: Számomra, aki jelen lehettem a nagy küzdelmek színterén, a legfontosabb, hogy ma a párt cselekvése arról szól, ami a párt alapvető kötelezettsége. Jó dolog látni, érzékelni, hogy osztályharcosak merünk lenni. Van tartalmas programunk. Tiszta a stratégiánk. A pártban nincsenek jelentős belső konfliktusok. Ma egyszerű, szorgos munka folyik, a magyar dolgozó érdekében, a haladó nemzetközi munkásmozgalom részeként.

A Munkáspárt országos vezetése nevében Thürmer Gyula, a párt elnöke köszöntette a jelenlévőket.

Az új nemzedékek nevében Fehérvári Zsolt, a budapesti elnökség tagja szólt. 25 évvel ezelőtt éppen katona voltam, mondta. Mi sem jellemzőbb a rendszerváltás körüli bizonytalanságokra, hogy „elvtársként” vonultam be, aztán „bajtárs” lett a megszólítás, leszerelni pedig „úrként” szereltem le. Nem könnyű a mai munkásnak, dolgozónak megtalálni az utat a Munkáspárthoz, de meg lehet. Tiszta szóval, jó példákkal kell az embereket meggyőznünk.

Az ünnepség végén a párt elnöke több budapesti párttagnak nyújtotta át „A Munkáspárt győzelméért” oklevelet, mellyel a választási munkában, a pártszervezésben kiemelkedő munkát végzett aktivistákat jutalmazta a párt Központi Bizottsága. A pártban töltött évtizedek elismeréséül sokan részesültek a „Hűség a dolgozó néphez, hűség a párthoz” oklevélben.

NAGY VÁLTOZÁSOK KELLENEK!

HÚSZ ÉVES FIATALEMBER A MUNKÁSPÁRT JELÖLTJE VESZPRÉMBEN

„A MAI RENDSZER NEM JÓ. SZERINTEM A LEGTÖBB EMBER IS EZT GONDOLJA, CSAK MÉG NEM MONDJA KI. HA ÉLNI AKARUNK, NAGY VÁLTOZÁSOKRA VAN SZÜKSÉG, S EBBEN RÉSZT VENNI IGAZI KIHÍVÁST JELENT.”

A Munkáspárt részt vesz a Veszprém megye 01. számú országgyűlési egyéni választókerületben 2015. február 22. napjára kitűzött időközi országgyűlési képviselő-választáson. A Munkáspárt színeiben Szentpáli Kolos 20 éves egyetemi hallgató indul. 1994-ben Budapesten született. A Budapesti Piarista Gimnáziumban érettségizett. Jelenleg a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai Karának hallgatója. A Munkáspárt tagja.

– A közelmúltbeli újpesti választásokon egy 25 éves lány képviselte a Munkáspártot. Most Veszprémben egy 20 éves egyetemista indul. Szinte mindenki ugyanazt kérdi: hogyan jutott el a Munkáspárthoz?

– Sok fiatalhoz hasonlóan én is szembesültem a világ, a rendszer igazságtalanságaival, illetve azzal a ténnyel, hogy a 25 évvel ezelőtti rendszerváltás nem érte el a kívánt rendszert, sőt sok szempontból rosszabb az ország, a társadalom helyzete, mint azelőtt volt. A munkanélküliség, a kilátástalan helyzet és a szegénység, illetve az ebből adódó társadalmi feszültségek ellen lényegében egyik parlamenti párt sem tud, vagy nem akar tenni semmit.

– Az egyik internetes portál azt írta Önről, hogy „20 évesen kommunista és a szerencsétlen képviselőnek indul”. Szerencsétlenné tartja magát?

– Nem szeretnék a parlamenti pártok jelöltjeinek helyében lenni. Nekik azt kell elhítenni, hogy jó az a rendszer, ami Magyarországon van. Vagyis jó az, hogy van 2-3 millió kilátástalan helyzetben lévő ember, fizetni kell az egészségügyért, az ember nem számít, csak a pénz. Én meg azt mondom, hogy az ilyen rendszer nem jó. Szerintem a legtöbb ember is ezt gondolja, csak még nem mondja ki. Ha élni akarunk, nagy változásokra van szükség, s ebben részt venni igazi kihívást jelent.

– Felkészült, hogy a választási kampányban a polgári média mást

se fog kérdezni, minthogy mit gondol a múlttól, és egyáltalán, mit keres egy fiatal egy olyan pártban, amely tiszteletben tartja a szocialista múltat?

– Sokan kérdezték, hogy mit keresek itt, a szocializmus hibáit a szememre vetve. Sokan jegyezték meg, hogy nem lennék itt, ha éltem volna akkor. Magyarországon régi rossz szokás, hogy az egymást követő rendszerek mindig az előző tagadására épülnek. Az elmúlt 25 év sem volt különbség; ma a szocializmus eredményeiről nem, csak a hibáiról lehet beszélni. Persze voltak hibák, ezt nem is tagadjuk, fontos őket felismerni, hogy a jövőben ne kövessük el őket még egyszer.

Nem igaz az a vád, hogy mi a régi rendszert akarjuk visszahozni, mi egy új szocializmusért küzdünk. A Munkáspárt, noha őrzi a régi értékeket, és nem tér le a választott útról, alapvetően egy modern párt, új, a kor követelményeinek megfelelő válaszokkal – részben ez az oka annak, hogy én, és sok másik fiatal is érdeklődünk a párt iránt.

– Mit tud tenni manapság egy fiatal a Munkáspártban?

– Az eddigi – igaz, egyelőre még nem túl hosszú – idő alatt, amit a Munkáspártban töltöttem, lehetőségeimhez mérten igyekeztem aktívan kivenni a részem a párt politikai tevékenységeiből, voltam a Munkáspárt devizahitelesekét segítő, illetve a háború-ellenes demonstrációin, részt vettem a választásokat megelőző kampányokban, aláírásgyűjtésekben, valamint az

önkormányzati választásokon voltam helyi választási bizottsági tag is. Most pedig képviselő-jelölt Veszprémben. Kell ennél több?

– *Az egyik internetes portál azonnal „leleplezte”, hogy egy airsoft körnek is tagja. Voltaképpen mit csinálnak ott?*

– Semmit sem kellett „leleplezni”. Rajta van az Interneten. Az airsoft egy hadijáték, és egyben sport is. A hivatalos szabályzat szerint az airsoft a paintballhoz hasonló biztonságos, erőszakmentes stratégiai-taktikai játék. Egyenruhában kicsi műanyag-lövedékekkel kell egymást eltalálni. Szabadidőmben egyébként szívesen vagyok a természetben, szoktam túrázni, a családdal meghódítottuk a Magas-Tátra, illetve az Alpok egyes csúcsait.

– *Van kedvenc írója?*

– Hogy ne lenne? Kedvencem Frank Herbert modern amerikai író. A Dűne című regényét sokan ismerik nálunk is. A klasszikus irodalomból nincs meghatározott kedvenc szerzőm, csak kedvenc műveim, köztük Tolsztojtól a Háború és béke, vagy Voltaire Candide-ja, Az ember tragédiája Madáchtól. Érdekel a filozófia, pszichológia, történelem és a különböző vallási irányzatok. Kedvelem az irodalmat, időnként én is szoktam írogatni kisebb történeteket. Viszonylag sokat szoktam olvasni (általában utazások alatt), a klasszikusoktól elkezdve a különböző sci-fiken

át a modern populáris irodalomig bezárólag szinte mindent. Nagyon szeretek zenét hallgatni, általában a zene szokott inspirálni munka közben. Az olvasáshoz hasonlóan a zenében is az előadó, és nem a stílusirányzat a döntő, szinte mindenféle zenét hallgatok.

– *Őn piarista gimnáziumban végzett, vallásos ember. Hogyan tudja egy vallásos ember megtalálni a helyét a Munkáspártban?*

– Amikor a barátaim megtudták, hogy kommunista vagyok, sokan megkérdezték, hogy hogyan tudom ezt összeegyeztetni a vallással. Számomra ez sosem volt nagy kérdés, hiszen véleményem szerint a kettő között nincs ellentét. Ebben a hitemben a Szabadság cikkei, illetve Thürmer Gyula írásai is megerősítettek. Egészen pontosan nincs ideológiai ellentét, történelmi sajnos persze van. Az egyház és a kommunisták között voltak súrlódások, de ma nem ez a lényeg. A tőkés rendszer igazságtalanságai ellen vallásos emberként is lehet küzdeni. A Munkáspártba ma nem csak ateisták léphetnek be, hanem hívők is. Ez óriási változás, és jó változás a múlthoz képest.

– *Őn nem veszprémi. Nem okoz ez gondot a veszprémi indulásában?*

– Nézze, nagyon jó lenne, ha minden térséget egy ott élő ember képviselne a parlamentben. De nem így van! A magyar parlamentnek egyébként nem ez a fő baja. A magyar politikai rendszer fő baja az, hogy egyes társadalmi rétegek, a munkás, a dolgozó, a pályakezdő fiatal, a kisember, a szegény nincs jelen a parlamentben. Róluk döntenek, de nem ők döntenek. Nos, én őket akarom képviselni. A veszprémieket és mindenki mást.

Veszprémet egyébként is szeretem. Az itt élőket lelkileg, intellektuálisan nagyon közelinek érzem. Biztos vagyok benne, hogy tisztességgel és jól képviselném őket.

– *Őn döntött az indulásról, vagy Önre „erőltették”?*

– Senki sem erőltetett

rám semmit. A párt vezetése

megkeresett, és megkérdezték: vállalnám-e, hogy a Munkáspárt jelöltjeként induljak a választásokon. A Munkáspárt szándékai világosak. Minden választás egy lehetőség arra, hogy megmutassuk az embereknek, hogy nem kell a parlamenti pártokra szavazniuk, van más lehetőség. Sőt, ha jól akarnak járni, csakis a Munkáspártra szavazzanak.

A választási munka egyébként nagy iskola. Az ideai választásokon én magam is gyűjtöttem az ajánlásokat, rengeteg emberrel lehet találkozni, rengeteg ember gondját lehet megismerni. Veszprémben én is ott leszek január 5-től az utcákon, és gyűjteni fogom az ajánlásokat. ■

„A MAGYAR POLITIKAI RENDSZER FŐ BAJA AZ, HOGY EGYES TÁRSADALMI RÉTEGEK, A MUNKÁS, A DOLGOZÓ, A PÁLYAKEZDŐ FIATAL, A KISEMBER, A SZEGÉNY NINCS JELEN A PARLAMENTBEN. RÓLUK DÖNTENEK, DE NEM ŐK DÖNTENEK. NOS, ÉN ŐKET AKAROM KÉPVISELNI. A VESZPRÉMIEKET ÉS MINDENKI MÁST.”

Szabó Ervin Akadémia
Munkáspárt, 2011-2013.

HOGYAN MŰKÖDIK A MUNKÁSPÁRT?

A SZABÓ ERVIN AKADÉMIA KINCSESTÁRÁBÓL

A Szabó Ervin Akadémia a közelmúltban vitatta meg a politikai pártok keletkezésének, a mai pártok szerepének kérdéseit, továbbá összegezte a pártépítő munka ismereteit és munkáspárti tapasztalatait. A pártszervezés elméleti háttéréről, a pártok keletkezéséről, a kommunista pártok feladatairól dr. Hajdu József tartott előadást. A következő hetekben felidézzük előadása legfontosabb következtetéseit.

A TŐKE KORLÁTOZÁSÁTÓL AZ ÚJ KÖZÖSSÉGI TÁRSADALOMIG

A Magyar Munkáspárt jellegét, szervezetét tekintve megfelel egy korszerű XXI. századi kommunista párt elveinek. A hazai és nemzetközi tőkés viszonyok között sem mondott le a végcéljáról, a szocializmusról. A programunk különbséget tesz a korábbi szocializmus (1989-ig) és az elképzelt új szocializmus között, amit új közösségi társadalomnak nevez.

A párt köztes állomásként a tőke korlátozását jelöli meg. „Az első lépés a közösségi társadalomhoz vezető úton a tőke korlátozása. Ma és holnap még kapitalizmus van, de holnapután már talán nem. Amíg létezik a kapitalizmus, az a dolgunk, hogy korlátozzuk a tőke uralmát, s egyre több területen érvényesítsük a dolgozók érdekeit a tőkéséivel szemben.” (A programot teljes terjedelemben elolvashatják a munkaspart.hu internetes oldalon.)

A program ugyanakkor világosan kimondja, hogy a tőke korlátozása nem kívánság kérdése, s csak harc útján érhető el. „A tőke korlátozása a dolgozók és szervezeteik folyamatos és tudatos küzdelme a tőke befolyásának gyengítéséért, és a dolgozók befolyásának erősítéséért a politika, a gazdaság, a szociális és szellemi élet, a külpolitika terén. A tőkét csak a néptömegek, a dolgozók ereje korlátozhatja. Ha erősek leszünk, szerveztünk, a tőkésék kénytelenek lesznek engedményeket tenni.”

Nem szabad azonban elfelejteni, hogy a tőke korlátozása még nem jelent szocializmust, mivel az alapvető tulajdonviszonyok nem változnak, és a politikai hatalom is a tőkés kezében van. „Ez még nem a közösségi társadalom. De szükséges és fontos lépés abban a harcban, amelyet a tőkés rendszert felváltó közösségi társadalomért vívunk” - olvashatjuk a programban.

A Munkáspárt a harc összefogó eszközének a népi-dolgozói szövetséget tekinti, ami minden olyan népi erő összefogását jelenti, amely a tőkés rendszer ellen küzd.

HOGYAN MŰKÖDIK A MUNKÁSPÁRT?

A párt ereje a szervezettségében van. Ha a dolgozók pártja szervezett és erős, a dolgozók maguk is erősebbé válnak. Lenin nem véletlenül mondta: „A munkásosztály ereje a szervezet. Tömegeket felölölő szervezet nélkül a proletariátus semmi. A megszervezett proletariátus minden.” (LÖM 14. kötet 120. oldal)

A Munkáspárt a demokratikus centralizmus elve alapján működik. Ez egy működési elv. Ez sok mindent jelent. Elsősorban azt, hogy a döntéseket minden szinten demokratikusan kell előkészíteni, alaposan meg kell vitatni. A párt azonban nem vitaklub, nem állhat meg a vitánál, döntenie is kell.

FIATAL PÁRTTAGOK AKCIÓBAN

A döntések többségiek. Van, aki egyetért vele, van, aki nem. De bármi is legyen a döntés, azt mindenkinek végre kell hajtani. Természetesen a többség is tévedhet. A demokratikus centralizmus ezért azt is feltételezi, hogy a kérdést újra lehet tárgyalni, ha új körülmény merül fel, illetve lehet kérni a felsőbb vezető testületet, hogy vitassák meg a kérdést. A pártot azonban nem lehet szétvitatkozni, az éppen érvényes többségi döntést végre kell hajtani.

A szervezeti szabályzat kimondja: „A kongresszus, a Központi Bizottság, illetve a megyei és a Nagy-Budapesti Elnökség döntései az alsóbb szervekre kötelezőek. A párttagság köteles a felsőbb szintű határozatokat végrehajtani, illetve az állásfoglalásokat képviselni, abban az esetben is, ha egyes párttagoknak vagy alsóbb szintű szervezeteknek a döntés előtt más volt a véleményük.”

A Munkáspárt fontos jellemzője, hogy vezető szerveit demokratikus fórumokon a tagság választja, és az így választott testületek irányítják az adott pártszervezetet, illetve a pártot.

A TAGSÁGRÓL, A TAGFELVÉTELÉRŐL

1989-ben a tagságunk zömét a régi MSZMP tagsága, az újjászervezés előtt nem sokkal feloszlott Munkásörtség állományának egy része, egyszerű munkások, párt- és állami apparátus dolgozói, a lakóhelyi nyugdíjas alapszervezetek tagjai alkották.

A párt létszámának bővülését rövid ideig illúzió övezte. Többen hittek abban, hogy az 1989-es szakadást követően az MSZP-ben politizálók egy része visszatér a kommunista pártba. Ez illúzió volt, ilyen gyakorlat szinte egyáltalán nem volt. Nem járt érdemi sikerrel „a mindenki hozzon egy új tagot” pártépítési kampány sem.

BALLA SZABOLCS BALASSAGYARMATI MUNKÁSFIALAL

A jelenlegi tagság átstrukturálódott. A párt stabil tagja lettek a kommunista pártot őszintén felvállaló, munkás, dolgozó körből érkezők. Manapság sokféle úton lehet a párthoz eljutni. Vannak, akik a családban értesülnek a pártról. Egyre többen jönnek olyan fiatalok, akik az Interneten olvastak rólunk, vagy felfigyeltek valamilyen rendezvényünkre. Nagyon fontos a családon belüli politizálás, azaz, hogy a szülő mutasson példát a gyerekeinek, és nyerve meg őket a pártnak. A férj nyerve meg a feleségét, vagy fordítva. Komoly gond, hogy esetenként a társadalmi környezetre van hatásunk, de saját családjunkban nem tudunk érdemi befolyást kiváltani.

A pártban megjelentek az „átszállójegyet” váltók is, akik csak rövid ideig voltak a párt tagjai, és ahogy „üstökösként” jöttek, olyan szintelenül távoztak.

A Munkáspárt tagfelvételi rendszere a magyar és a nemzetközi munkásmozgalom tapasztalataira és hagyományaira épül. A pártba nincs automatikus felvétel, a belépéshez bizonyos feltételeknek meg kell felelni. A feltételek egyébként logikusak és nem bonyolultak.

A Munkáspárt tagja lehet minden magyar állampolgár, aki betöltötte 16. életévét, s a párt valamely szervezete a tagjainak sorába felvette. A Munkáspárt bíz a fiatalokban, ezért a törvényes nagykorúság előtt már be lehet lépni a pártba.

A tagság elnyeréséhez az szükséges, hogy a jelentkező elfogadja a párt programját, politikáját, ennek érdekében dolgozzon valamelyik szervezetben, és rendszeresen fizesse a tagdíjat, illetve lehetősége szerint anyagilag támogassa „A Szabadság” hetilap megjelenését.

A jelenlegi szabályzatunk szerint a tagfelvételhez két tényleges párttag ajánlása szükséges. Ezt nem mindig tartják be szervezeteink, ami két gondot is eredményez. Előfordul, hogy rövid, felületes ismeretség alapján vesznek fel valakit a pártba, és az illető nem válik be. A másik gond, hogy a párttagok képzése nem fejeződik be a tagfelvételnél. Nagy szükség lenne arra, hogy az új párttagok képzését, nevelését, tájékozódását tapasztaltabb párttagok segítsék.

Kifejezetten gyenge pontunk a párthoz közelítők, kötődők kezelése. Bár feladat van bőségesen, többnyire sajátos okoskodás,

esetenként nagyképesség miatt nem merünk feladatot adni az új tagoknak. A tőkés társadalmi viszonyok között egy megnyert, cselekvést vállaló új tagnak, vagy felfedezettnek megbízás nélkül hagyása felelőtlenség.

A tagfelvétel folyamata egészen biztosan módosítást igényel. Nem kerülhető meg, hogy a helyi szervezetek végezzék az alaptevékenységet. Indokolt, hogy bevezetésre kerüljön a tagfelvétel Országos Elnökség által történő jóváhagyása.

Fontos lenne működőképes káderbank létrehozása. Tudnunk kell, hogy az újonnan érkezők – életkoruktól függetlenül – milyen életutat jártak be, kik is ők valójában, milyen a családi hátterük, hol dolgoznak, milyen iskolai és szakmai végzettséggel rendelkeznek, milyen feladatra alkalmasak.

Egy-egy helyi szintű káderbankban 10-15 szimpatizáns kiválasztása, rögzítése indokolt. Ebből következik, hogy közülük ki lesz párttag, és ki marad meg a szimpatizáns, esetenkénti támogató szintjén. A tartalmas személyes program ad esélyt arra, hogy egy-egy fiatal felépíthető legyen, és belátható időn belül vezetőként számba vehetővé válhasson.

A szervezetek örök gondja, hogyan kerüljenek kapcsolatba egy-egy támogatóval. A megoldása egyszerű kérdés. Ahol az állampolgárok megjelennek, ott a párt iránti vonzalom, a kiválasztás tudatosan folytatható. A pártépítés egyik színtere a folyamatos és nem eseti kitelepüléseken való beszélgetés lehetősége. Az utcán az élő párt látható. Ha a kitelepülés színvonalas, akkor van esély az eredményes megszólításra. Ha a kézbe adott anyagaink tartalmasak, a kapcsolatfelvétel eredményes lehet. Hasonló mozgástérre ad lehetőséget a kitelepülések kocsmája, mint ahogy a piac is valós mozgástér. Szervezeteink akkor végzik eredményesen ezt a feladatot, ha belátják, hogy a nagyon kevés megjelenési lehetőséget folyamatos és tervszerű munkával kell ellenpontosítani. Ha kint vagyunk az emberek között, van esélyünk, hogy megtaláljuk, aki velünk tartana.

Miről szóljon a személyes meggyőzés? A jelölt ténylegesen tudja, miről is szól a párttag „szerep”. Kevés annyit tenni, hogy álldogálunk, s a kapitalizmus ellenzése „úgy általában” a tagfelvételhez kevés. Ne kerüljön úgy a pártba jelentkező, hogy ne tudná a kötelezettségeit, nem ismeri a Szervezeti Szabályzatot! Mindezt mértéktartó, fokozatos tájékoztatási folyamatként kell elérni. A szervezetek hallatlan fontos feladata, hogy a fiatalokat, az új belépőket tanítsák meg „dolgozni”. Persze, ez csak abban az esetben reális elvárás, ha magának az alapszervezetnek is van belső igényessége, eredményessége, adott közegben mondanivalója. ■

DULL NORBERT,
A TISZABURAI
PÁRTSZERVEZET
VEZETŐJE

A JÓÉRT TENNI KELL!

KILENCVEN ÉVE MENT EL VÁCI MIHÁLY

„Proletár értelmiséginek indult: falusi, sőt tanyasi tanító volt a Nyírségben. És voltaképpen proletár értelmiségi maradt világlátésében: sose szakadt el a legnehezebben élők gondjaitól, és ezeket a gondokat mindig a tanult ember értelmével élte át” – Hegedűs Géza így emlékezik legendás irodalmi emléksarnokában a 90 éve elhunyt Váci Mihályra. Összeállításunkban egy igaz, elveit soha fel nem adó emberre emlékezünk.

„Jó a Földön.
És mindenütt jó, ahol élni kell.
Mindenütt van, mi bánattal eltöltsön,
s ami egy életet megérdemel.”

Ha jó húsz esztendővel ezelőtt körkérdéssel fordultunk volna az olvasók legszelebbebb rétegeihez, beleértve azokat is, akik verseket csak a kultúrházak irodalmi estjein vagy délutánjain hallgattak, és megkérdeztük volna, kit ismernek és szeretnek legjobban a korabeli magyar költők közül - hát akkor a válaszolók túlnyomó többsége Váci Mihályt nevezte volna meg. Aligha túlzás, ha úgy gondoljuk, hogy a hatvanas évek dereka és a nyolcvanas évek vége között Váci Mihály volt a legnépszerűbb, dobogóról legtöbbször szavalt költő, akinek jó néhány költeményéről a legtöbben érezték úgy, hogy azok az ő érzelmeiket, vágyaikat fejezik ki. Kitűnő megjelenésű, vonzó tekintetű, asztal mellett kellemesen beszélgető férfi volt, akinek szelíd derűje mögött kemény felelősségtudatot lehetett mindig érezni, de ez a férfias komolyság szelíd mosoly, mindenkire méltányos udvariasság felszíne mögé húzódott. Szerkesztői és kiadói szerették, mint munkatársat; írók, költők, ügyfelek szerették, mint szerkesztőt vagy közhivatalnokot (mert néha az is volt). És élt mindössze negyvenöt évet; gyermekkorától fogva súlyos, halálos veszélyű betegségek kínozták szervezetét.

Proletár értelmiséginek indult: falusi, sőt tanyasi tanító volt a Nyírségben. És voltaképpen proletár értelmiségi maradt világlátésében: sose szakadt el a legnehezebben élők gondjaitól, és ezeket a gondokat mindig a tanult ember értelmével élte át. Tizenkilenc éves korától huszonnégy-huszonöt éves koráig szinte szakadatlanul beteg volt, nem is egyféle kórság pusztította. Végül is olyan megrongált vesével lábalt ki az ifjúkori veszedelmekből, hogy mindhaláláig tartó magas vérnyomás tartogatta számára a minden pillanatban bekövetkező halált. Jól tudta ezt, és többnyire mosolygással

„Én gyalog fogok hazamenni
a porral lepett füveken,
mezítláb, hogy sírva érezzem,
ha felmelegszik a szülőföld
pora, mikor megérkezem.”

emelkedett a veszélytudat fölé. Egy ízben egy nála idősebb írónak, aki megjárta a világháború tűzvonalait, kávéházi asztal mellett azt mondta: „Te sem voltál kisebb életveszélyben, te is ismered a minden pillanatban bekövetkező halál lehetőségét, és te is derűsen tudsz nézni a világba. Ahhoz pedig igazán semmi köze másnak, hogy a magánbajokat odabent hogyan reagálja le az ember; kifelé az a fontos, hogy a többiek hogyan élnek. A többiek gondolja az érdekes. És ha egyszer azután az ember egyik pillanatról a másikra meghal, igazán mindegy, hogy huszonhat évig élt-e, mint Petőfi, vagy százegy évig, mint Dzsambul. Az a fontos, hogy ameddig él, mit csinál, mit ír, és kinek ír.” Ez a söröspohárral a kézben elmondott, méghozzá mosolyogva mondott vallomás a Hungária kávéház asztala mellett önkéntelenül összefoglalt, de következetesen vállalt ars poeticája és „etica poeticája” volt.

Ízig-vérig szociális költő volt, a közösség szószólója, lírai publicista, aki közben a szelíd és érzelmesen átélt magánéletnek, szerelemnek, hétköznapi perceknek finom poétája is tudott lenni. De hangja kritikussá, haragossá, ha kellett harsogva vádlóvá vált, ha szembenézett a közösséget fenyegető bűnnel, hanyagsággal, közömbösséggel. De nem volt olyan árnyalt benső érzelmek vagy dühöngést kiváltó felháborodás, hogy amit versben leírt, az ne legyen a legszelebbebb rétegek számára is közérthető és a legkényesebb nyelvten- vagy verstan szakértő számára szabatos.

A szó stilisztikai értelmében nem volt „modern” költő. Nyelvezetének mindvégig őrzött népi gyökérzetéhez gazdagítva járult a városi ember népnyelve, de mindig választékos ízléssel. Tartózkodott a közönségességtől, és a költő népnevelő feladatai közt tartotta számon a jó ízlésre nevelést is. Politikai kérdésekben talán a legszókimondóbb volt kortársai között, de nyelvezetében példaszerűen szemérmes. Verstanilag pedig kifejezetten konzervatív volt: magyaros ütemei magyaros ütemek,

jambusai igazi jambusok, rímei valódi rímek. Meggyőződéssel hangzottatta, hogy a klasszikusainktól örökölt formakincs a legalkalmasabb arra, hogy a költői mondanivaló közérthető

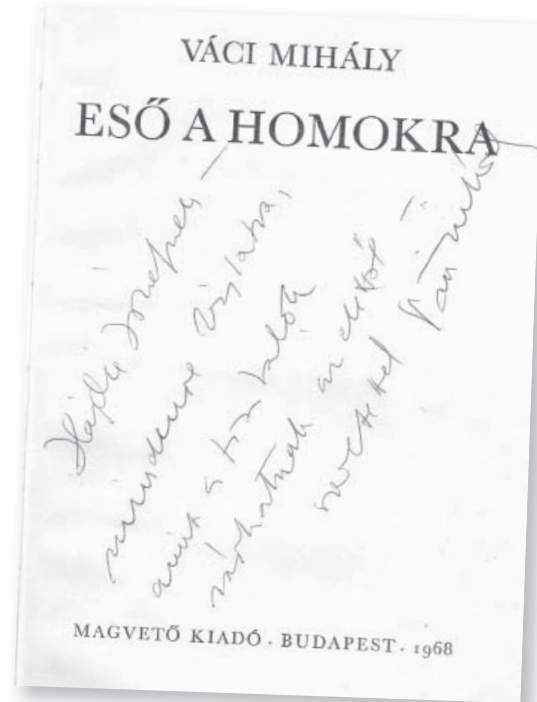
„Újra kezdeni mindent e világon,
megteremteni, ami nincs sehol,
de itt van mindnyájunkban mégis,
belőlünk sürgetve dalol, újra hiteti,
hogy eljön valami, valamikor, valahol...”

legyen, és megragadjon az olvasó és a hallgató tudatában. És éppen ez, a közérthetőség volt a számára a legfontosabb. Azt fogalmazta meg, amit köztudatba vinni kötelességnek tartott, és mindig úgy, hogy olvasva is, hallva is világos legyen, mit közöl, és miért akarja közölni közlendőjét a költő. Stiliztikai demokratizmusa közelebb állt a Petőfi-Arany-Tompa-nemzedék hagyományához, mint későbbi klasszikusainkhoz. Jól ismerte és mélységesen tisztelte Adyt, még jobban ismerte és szíve szerint szerette József Attilát és Radnóti Miklóst, ismerte, becsülte, de igazán nem szólt szívéhez a Babits-nemzedék formaművészete. Politikailag Ady és József Attila a példaképei közé tartozott, de formai hagyományai régebbre nyúltak vissza. Modern szocialista eszmevilága stiliztikailag-prozódiailag közvetlenül csatlakozott a XIX. század költészetéhez. Ábrányi Emil francia forradalomért lelkesülő századfordulói pátosza vagy Endrődi Sándor kuruc indulatokkal idéző múlt század végi formabiztos költészete az igazi közbülső láncszem Petőfiék demokratizmusa és az ő demokratizmusa között. A közben eltelt évtizedek európai és hazai izmusai, vagyis az Adytól József Attiláig és Radnótiig terjedő korszak stiliztikai háttérelmei – amelyeket jól nyomon lehet követni Váci kortársainak formagenealógiáján – egyszerűen kimaradtak az ő költészetéből. Kemény

„Nem elég álmodozni!
Egy nagy-nagy álom kell!
Nem elég megérezni, de felismerni kell,
Nem elég sejteni, hogy milyen kor jön el,
Jövőnket - tudni kell!”

realizmusát még csak nem is kísértették meg a szürrealista elemek. Ugyanakkor nem volt klasszicizáló, idegen volt tőle az öröklött formákkal eljátszó parnaszizmus is. A világos forma, a megértést segítő ritmus, a fülelőre váró rím a publicisztika jó hatású eszköze volt az ő számára.

Így aztán formai fejlődésről alig-alig beszélhetünk költői történetében. Már kiéretten jelentkezett 1955-ben (harmincéves volt akkor). Fegyelmezett önkritikával csak akkor lépett költőként a világ elé, amikor kezében volt már a kifejezés számára minden szükséges eszköze. Addigra volt már tanító, kollégiumi vezető, minisztériumi tisztviselő, lektor a Tankönyvkiadónál. Otthon volt már az irodalomban, és tisztában volt költői feladatával, amikor első verse, majd hamarosan első lírai kötete megjelent. És nemsokára, szinte példázva, hogy mennyire a XIX. század hagyományainak modern, pártos, szocialista, de mégis tudatosan

hagyományörző folytatója, 1957-ben epikus költeménnyel, a Nincsen számodra hely című, kötetnyi terjedelmű verses regénnyel jelentkeznek. Már a cím is Vörösmartyra utal, habár éppen Vörösmarty gomolygó látomásossága egyáltalán nem tartozik az ő személyes hagyományai közé. Egészen más vonal a költészetünkben a Vörösmarty-Ady-Juhász Ferenc névvel jelölhető látomásosság, mint az a demokratikus közérthetőség, amely a Petőfi-Vajda-Ábrányi-Szép Ernő vonalon készíti elő Váci Mihály együttérzését a nagy tömegek, a szegények, az igazságra szomjazók igényeivel.

Testileg kezdettől fogva beteg volt, de lelki élete maga a költői magasságokba emelt egészség, benső összhang. Egy harmonikus lélek háborodott fel a külső valóság diszharmoniaiban, megbélyegezve az embertelent, ünnepelve az emberséget. Szüntelen halálközelségben tudva magát egy boldog házasság és a jelentkezésétől kezdve töretlen elismertetés és népszerűség háttérével, egy szocialista államférfi felelősségével (hiszen országgyűlési képviselő is volt) az egész nép számára tudott úgy publicista költő lenni, hogy valóban milliók azonosulhattak emelkedett lélekkel - és minden frázis vagy bombaszt nélkül -, pontosan kimondott igazságaival. Képes volt arra, hogy az erkölcsi, sőt jogi igényeket a szépség élményével tudatosítsa a nagy tömegekben. S meg is adatott neki, hogy valóban a nagy tömegek népszerű költője legyen. Nem élt kétszer annyi időt sem, mint Petőfi, feleannyit sem, mint Dzsambul. Nyilván könnyelműség volt tőle, hogy elfogadta a meghívást Vietnamba: a trópusi hőség nem volt veszélytelen az ő reménytelen vérnyomásának. De a mindent látni, mindent ismerni és érteni akaró vágy mindig is erősebb volt benne, mint az óvatosság. Ott is érte a minden percben várható váratlan halál, Hanoiban, a forró égőv alatt. És neki volt igazsága: mindegy, hány év is adatik; az a fontos, hogy addig mit csinál az ember. Váci Mihály pedig megalkotta azt az életművet, amely korának legnépszerűbb magyar költőjévé emelte.

„Nem elég jóra vágyni:
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
de tenni, tenni kell!”

AMERIKA: KÍNOZTAK, ALÁZTAK, GYILKOLTAK

A CIA MINDEN ERKÖLCSÖT ÉS TÖRVÉNYT SEMMIBE VÉVE VALLATOTT EMBEREKET

Az amerikai Központi Hírszerző Ügynökség (CIA) az általa elismertnél „sokkal kegyetlenebb” módszereket alkalmazott az al-Kaida feltételezett tagjaival szemben, a „fokozott vallatások” során, ezekkel kapcsolatban rutinszerűen félrevezette a kormányzatot és a kongresszust, a kínzás ráadásul nem volt hatékony információszerzési eszköz a terrorelhárításban – állapítja meg az amerikai szenátus jelentésében.

A dokumentum szerint a CIA titkos börtöneiben George W. Bush elnöksége alatt legalább 119 személyt tartottak fogva (korábban a kémszervezet 98 foglyot ismert el), akik közül 39-et vetettek alá a vitatott vallatási módszereknek. A vallatás legalább egy emberéletet követelt: a láncolt fogoly kihűlt. Több más fogvatartottat a kimúlás határáig gyötörték.

A foglyokat több hetes alvásmegvonással, pofozással, falhoz láncolással, a mennyezetre meztelenül való felfüggesztéssel, szűk helyre való bezárással, alsó beöntéssel, jeges fürdővel, szexuális erőszakkal és halállal való fenyegetéssel, valamint több mint három személy esetében a vízbe fojtás imitálásával vallatták. A vallatás többeknek pszichikai károsodást okozott.

A módszerek egy részét az igazságügyi minisztérium jogászai – egyebek között a vízbefojtás imitálását is – jóváhagyták, másokat nem. A kínzás néha annyira kegyetlen volt, hogy a CIA alacsonyabb beosztású alkalmazottjai kezdeményezték annak felfüggesztését, ám vezetőik a folytatásra utasították őket. Az ügynökség több tagja megkérdőjelezte a kegyetlen módszerek célravezetőségét és törvényességét, de a központ nem engedett.

IZRAELI PÉLDA?

A CIA a terrorizmussal gyanúsítottak kihallgatásánál az izraeli példát idézte a kínzások igazolására az amerikai hírszerző szervezetben, mint írták „ha nincs más módja a terror okozta károk megelőzésének” – közölte a Háárec című jeruzsálemi lap. Az amerikai titkosszolgálat jogászai ugyanis az izraeli legfelsőbb bíróság döntésére hivatkoztak a kínzások törvényességének igazolásához, azaz, hogy „szükséges a kínzás a küszöbön álló, embereknek jelentős fizikai kárt okozó esetek megelőzésére, ha azok megakadályozásának nincs más módja”. Az „izraeli példa” az 1987-es izraeli „Landau-bizottság” következtetéseit, és az azt követő legfelsőbb bírósági határozatot jelenti, amely ugyan megtiltotta a helyi biztonsági szolgálatoknak a kínzás alkalmazását a terrorral gyanúsított személyek kihallgatásánál, de engedélyezi a „mérsékelt fizikai nyomásgyakorlást” az „időzített bombaként” meghatározható esetekben, vagyis ha sürgős információszerzésre van szükség egy fenyegető terrortámadás megakadályozására. Az évek során az izraeli emberi jogi szervezetek számos alkalommal intéztek beadványokat a kínzások ellen az alkotmánybíróságként is működő legfelsőbb bírósághoz, és sikerült elérni, hogy betiltották a Sin Bét belbiztonsági szolgálat által addig alkalmazott kihallgatási módszereket.

VARSÓ: TUDTÁK, HAGYTÁK

Lengyelország 2001-ben, az Egyesült Államokat ért terroristámadások után egy olyan, „nyugodt hely előteremtéséről” állapodott meg Washingtonnal, ahol a CIA „információkat szerezhet meg saját, együttműködésre kész forrásaitól” – ismerte el Leszek Miller akkori kormányfő és Aleksander Kwasniewski akkori államfő. Mindketten a volt állampártból lettek „szociáldemokraták”. A lengyel fél erre vonatkozóan egy több pontból álló memorandum aláírását javasolta, amely „hangsúlyosan aláhúzta, hogy a Lengyelországba esetleg érkező személyeket hadifogolyként kell kezelni, minden őket megillető emberi joggal”. Az amerikaiak azonban időhiányra hivatkozva kitértek a megállapodás írásos formába öntése elől. Az általa nagyon nehéznek minősített jelenlegi lengyel biztonságpolitikai helyzetre utalva, Kwasniewski azt mondta, Lengyelországnak „korlátozott bizalommal” kell együttműködnie az Egyesült Államokkal. Ugyanakkor, a terrorelles harcban nyújtott lengyel segítségre hivatkozva a „baloldali” politikus azt szorgalmazta, hogy Washington vegye figyelembe a gyorsreagálású erők és a rakétapajzs

létesítésére irányuló lengyel kéréseket. Kwasniewski már korábban beismerte, hogy Lengyelország a 2001-es amerikai terroristámadások után lehetővé tette az amerikai félnek egy Kiejkutyban (Északkelet-Lengyelország) kiválasztott létesítmény használatát.

A román hatóságok a 2001. szeptember 11-i terroristámadásokat követően „tranzitközpontokat” bocsátottak a CIA rendelkezésére, de nem tudták, és „nem is nagyon akarták tudni”, mire használják azokat az amerikaiak – közölte Ioan Talpes volt nemzetbiztonsági tanácsadó. A román védelmi tanács egykori ügyvivője kifejtette: a NATO-tagság elnyerésére váró Románia igyekezett szövetségi megbízhatóságát bizonyítani az Egyesült Államoknak, de nem volt abban a helyzetben, hogy érdeklődjön, mire kellenek a CIA-nek a romániai központok, és hogy feltételeket szabjon, mire használhatják azokat, és mire nem. Talpes szerint Ion Iliescu akkori államfőt nem tájékoztatták a CIA-központokkal kapcsolatos konkrét információkról, és az amerikai féllel való „együttműködésről” nem kötöttek írásos egyezményt.

A jelentésből kiderült, hogy a vallatási eljárás végrehajtóit 80 százalékban megbízási szerződéssel alkalmazták; az eljárásokat két külső pszichológus dolgozta ki (akiknek a cége 80 millió dollárt számlázott a kormánynak); hogy a CIA többnek is nyomát vesztette a 119 fogolyból, és hogy közülük többeket tévedésből fogtak el, zsarolási szándékkal vagy más rabok koholt vádjai alapján tartottak fogva.

Dianne Feinstein demokrata párti bizottsági elnök szerint a CIA és más hivatalos személyek Bush elnököt, Dick Cheney alelnököt, Donald Rumsfeld védelmi és Colin Powell külügyminisztert is félrevezették a módszerekkel kapcsolatban.

„A fogalom bármely mindennapi értelmezése szerint a CIA foglyait megkínózták” - jelentette ki Feinstein.

Barack Obama elnök a dokumentum közzétételét követően azonnal elítélte „az amerikai értékekkel összeegyeztethetetlen” módszerek alkalmazását, amelyek szerinte nem szolgálták sem a szélesebb értelemben vett terrorelhárítási erőfeszítéseket, sem az amerikai nemzetbiztonsági érdekeket. Obama közleményében leszögezte, hogy elnökként meg fogja akadályozni az eljáráshoz való visszatérést. Ugyanakkor Obama bő hat éves kormányzása alatt minden ígéretével szemben, még mindig nem zárta be a guantanamoi amerikai bázist, a kínzások egyik központját...

John Brennan, a CIA jelenlegi igazgatója nyilatkozatban ismerte el, hogy a titkos fogva tartások és a vallatások során követtek el hibákat, de vitatta az általa „hiányosnak és szelektívnek” nevezett jelentésnek azon megállapítását, miszerint a program ne lett volna hatékony. Azt állította, hogy annak segítségével merényleteket sikerült megakadályozni.

Ezzel ellentmondott a vizsgálat azon, 20 eseten alapuló állításának, miszerint a kínzásnak nem volt szerepe a terrorista merényletek leleplezésében, az al-Kaida vezetőinek elfogásában - de még Oszama bin Laden felkutatásában sem.

A szenátusi bizottság szerint a kínzás hatékonyságával kapcsolatos állítások még a CIA belső dokumentumainak is ellentmondtak.

Brennan azt is tagadta, hogy elődei szándékosan és szisztematikusan félrevezették volna az ország vezetését, és hangsúlyozta, hogy a CIA vezetőjeként számos intézkedést hozott az „intézményi hiányosságok” korrigálására.

Volt CIA-vezetők és több republikánus párti szenátor szerint a jelentés, amelynek nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban Washingtonban az utolsó percig folytak a kulisszák mögötti csatározások, „mazsolázott” a bizonyítékok között azzal a céllal, hogy egy előre elhatározott következtetésre jusson. George Tenet, volt CIA-igazgató ismételt az állítást, hogy az eljárás több al-Kaida-vezető elfogásához vezetett, és „több ezer amerikai életét” mentette meg.

A nyilvánosságra hozott dokumentum a CIA 6 millió iratán és egy 40 millió dollárt felemésztő, öt évig tartó vizsgálódáson alapuló, 6700 oldalas szenátusi jelentésnek mintegy félezer oldalas, cenzúrázott kivonata. A jelentést 25 évre titkosították. A dokumentum nyilvánosságra hozatalát megelőzően megerősítették az Egyesült Államok külföldi képviselőinek, bázisainak és egyéb létesítményeinek őrizetét.

George W. Bush 2002-ben titkos határozatban hagyta jóvá a CIA eljárását, amelyet az elnök „humánusnak” és „törvényesnek” nevezett, és amelyről először csak 2006-ban kapott jelentést. Annak az évnek a szeptemberében elrendelte a titkos börtönök bezárását és a foglyoknak a guantanamoi fogolytáborokba történő szállítását. A CIA 2005-ben megsemmisítette a kínvallatásokról készült videofelvételeket.

A kínzások miatt még egyetlen amerikai tisztségviselőt sem vontak felelősségre... A módszereket nem tiltják. Az Egyesült Államok Igazságügyi Minisztériuma 14 vallatási módszert odahaza is megengedhetőnek tart.

AMERIKAI DEMOKRATIKUS MÓDSZEREK

Alvásmegvonás: Ez a módszer volt a kínzások leggyakrabban használt eleme. Az alvásmegvonással olyan pszichotikus állapotba akarták juttatni a rabokat, ahol már nem urai önmaguknak. A CIA engedélyt kapott arra, hogy akár 180 óráig, azaz másfél hétig alvás nélkül tartsák a vallatottakat. A gyakorlatban azonban 96 óra volt a leghosszabb alvásmegvonási idő. A rabokat ilyen esetekben kikötötték, és ha elaludtak, akkor vizet locsoltak rájuk, hogy felkeljenek.

Kikötözés: A leggyakoribb módszer szerint a rabot fejjel lefelé lógatták fel, és néha napokig is így tartották őket. Volt, hogy a raboknak ebben a pozícióban kellett üríteniük. A vizeletet és fekáliát hosszú ideig nem tisztították le róluk. Egyes esetekben a rabot állva, a mennyezethez láncolt kézzel kötötték ki. A kikötözést egyeseken akár hónapokon át is alkalmazták.

Kihűtés: A rabot hideg vízbe merítik a vallatás ideje alatt. Egyes esetekben a fogva tartottat meztelenre vetkőztették, fóliába csavarták, úgy merítették vízbe, hogy a hideg víz sokáig hűtse a testét. Gul Rahman 2002-ben a cellájában meghalt, amikor a hidegvizes fürdetés után félmeztelenül cellája padlójához láncolták éjszakára, miközben a hőmérséklet két fok körüli volt.

Koporsóba zárás: A foglyot olyan szűk dobozba zárták, hogy mozdulni se tudjon. A beszámolók szerint a rabok elvesztették időérzéküket, nem tudták, mennyi ideig voltak a dobozba zárva. Feltételezhető, hogy többször el is ájultak.

Meztelenség: A CIA ezen technikája nem a konkrét információszerzést szolgálja, hanem hogy a foglyok elvesztettnek érezzék magukat. Több rab is elmondta, hogy napokig, hetekig, vagy akár hónapokig meztelenül tartották őket, és ez alatt rendszeresen női vallatókhoz vitték kihallgatásra. Az együttműködő rabokat ruhájuk visszaadásával jutalmazták.

Táplálékmegvonás: A szabályok szerint a foglyokat tilos éheztetni, a fogság alatt testsúlyuk legfeljebb 10 százalékát veszthetik el. Egyes foglyoknál azonban a tápanyagot íztelen, mesterséges alapanyagokból álló, folyékony táplálék formájában adták. A CIA szerint az ingerek megvonása fokozza az alvásmegvonás hatását.

Verés: A rabok elmondása szerint az ütlegelés leginkább az elfogásukat követő időben volt jellemző. A kihallgatások során speciális falat is alkalmaztak, ami erős hangot adott, ha nekiverték a rabot. Így keltettek olyan érzést, mintha az ütés jóval erősebb lett volna, komoly sérüléseket okozva.

Vízbefojtás: A foglyot egy deszkára kötötték, arcára rongyot helyeztek, amelyet vízzel locsoltak. A locsolást 40 másodpercenként megszakították, hogy a fogoly levegőhöz jusson. A vallomások fulladásközeli állapotról számoltak be. A szeptember 11-i merényletek egyik kitervelőjét, Kalid Sejket 183-szor vetették alá ennek a vallatásnak.

Zaj: Visszatérő kínzási módszernek számított a szörnyű hanghatásokkal súlyosbított magánzárka. Volt, akit napokig fülsüketítő fehér zajjal kínoztak, és megbilincseltek a kezeit, hogy ne tudja befogni a fülét. Másokat horrorfilmekből ismert kacagással vagy sírással, illetve túl hangos rap- és metálzenével kínoztak.

A kikötözés mellett az erős hanghatások egyik célja az volt, hogy a foglyok ne tudjanak aludni. Az egyik fogoly azt mondta, hogy amikor hanghatásokkal kínozták, az rosszabb volt, mint amikor a marokkói titkosrendőrség vallatta. Marokkóban borotvapengékkel vagdosták a bőrét.

(Forrás: index.hu)

MOTOROS TÚRÁKAT SZERVEZ KUBÁBAN CHE GUEVARA FIA

Utazási irodát nyitott és motoros túrákat szervez apja emlékére Kubában Ernesto Guevara, a legendás forradalmár, Che Guevara legfiatalabb fia. A La Poderosa Tours nevű utazási iroda Harley Davidsonos túrákat kínál, az éjszakát ötszillagos luxushotelekben tölthetik a turisták. A 49 éves Ernesto Guevara apja utazása előtt kíván így tisztelni, melynek a Che Guevara: A motoros naplója című 2004-es film is emléket állít.

A szenvedélyes motoros Che Guevara 1951 decembere és 1952 júliusa között, 23 évesen barátjával, Alberto Granadóval a La Poderosa becenevű Norton 500-as brit motorján bejárta Argentínát, Chilét, Kolumbiát, Perut és Venezuelát. A dél-amerikai utazás mély benyomást tett az akkor orvostanhallgató Guevarára. A film, melyben a későbbi forradalmár Gael Garcia Bernal alakította, nagy sikert aratott, elnyerte például a legjobb nem angol nyelvű filmnek járó BAFTA-díjat.

Az egyébként ügyvédként is dolgozó Ernesto Guevara motoros túráinak alkalmával a turisták megismerkedhetnek a „csodaszép sziget sokszínű tájaival, és ezáltal szoros kapcsolatba kerülhetnek a történelem egyik egyedülálló forradalmával” – olvasható a vállalkozás honlapján. A hat-kilenc napos utak a kubai forradalom számos fontos

helyszínét és Che Guevara mauzóleumát is érintik. A túravezetők egyike Camilo Sánchez, az 1967-ben a harcok során

megölt Antonio Sánchez Díaz fia. A Marcos néven ismert gerillaharcos Che Guevara közeli harcostársa volt. ■

A megjelenésről

A Szabadság szerkesztősége ezúton tájékoztatja Kedves Olvasóit, Megrendelőit és A Szabadság-futárokat, hogy jelen dupla számunkat követően – az ünnepekre való tekintettel – legközelebb 2015.01.10-én vehetik kezükbe újra kiadványunkat.

Köszönjük egész éves megtisztelő figyelmüket, bízunk benne, hogy jövőre is velünk tartanak!

Kellemes ünnepeket és boldog új esztendőt kíván:

A Szabadság szerkesztősége

FIDEL CASTRO KAPTA A KÍNAI KONFUCIUSZ-BÉKEDÍJAT

A 88 éves Fidel Castro kapta az idén a kínai értelmiségiek egy csoportja által adományozott Konfuciusz-békedíjat - adta hírül a Global Times című napilap kínai nyelvű változata, a Huancsiu Sipao.

A beszámoló szerint a volt kubai vezető a világbékéhez való kiemelkedő hozzájárulásával érdemelte ki a kitüntetést, amelynek több mint húsz jelöltje között volt Pak Gun Hje dél-koreai elnök, Ban Ki Mun ENSZ-főtábornok és még a Sanghaji Együttműködési Szervezet is. Castróra a 16 fős, szakértőkből és tudósokból álló bizottságból kilencen szavaztak.

Az indoklás szerint elsősorban azért esett rá a választás, mert azokban az évtizedekben, amelyeket hivatalában eltöltött, sosem törekedett a konfliktusok erőszakkal történő rendezésére, később pedig gyakran emelt szót az atomháború elkerüléséért.

Az idős forradalmár helyett egy kubai diák vehette át az idei díjat, amelynek átadását a Nobel-békedíjhoz időzítik 2010 óta.

25 ÉV ÁRRAL SZEMBEN

„Az elsikkasztott ország” szerzője új könyvvel mutatkozik be, 25 év árral szemben címmel. Thürmer Gyula a Munkáspárt 25 évét foglalja össze. A mi történelmünket, amit közösen éltünk meg, közösen írtunk.

Vajon mi vezetett a mai Magyarországhoz? Mi az igazság az első világháborúról? Hősök voltak vagy áldozatok? Milyen volt valójában az Osztrák-Magyar Monarchia világa? Miért éppen 1918-ban születik meg a magyar munkásság első olyan pártja, amely meg akarja változtatni a világot? Milyen is volt Horthy Miklós rendszere? Kik és hogyan küzdöttek a nyomor, a munkanélküliség, a fasizmus ellen? Kik csinálták a rendszerváltást? Mi is történt 25 éve?

Ha érdeklis a válasz, érdemes belelapozni Thürmer Gyula könyvébe. Elfelejtett események és személyiségek villannak fel a könyv oldalairól. Újra élhetjük az elmúlt század sok eseményét, a szereplőkkel együtt izgulhatjuk végig a történéseket. Thürmer Gyula mindezt szakszerűen és valóságösen, és ezúttal is sok szeretettel, humorral, emberséggel tárja elénk.

A könyv a párt születésnapjára jelenik meg. A könyv nem lesz kereskedelmi forgalomban, de december 14-étől bárki hozzájuthat a Munkáspárt országos központjában (1082 Budapest, Baross utca 61.). Nem kell mást tenni, csak 1500 forintos adománnyal viszonzni.

ITT A 2015-ÖS NAPTÁR!

A Munkáspárt budapesti székházába megérkeztek a legújabb propaganda-anyagok. Itt a 2015-ös asztali naptár nagyon szép képekkel!

Ugyancsak megjötték a kártyanaptárak, amelyek mindig nagy sikernek örvendenek.

Megjötték a karácsonyi üdvözlőlapok is, és újra vannak munkáspárti kulcstartók és jelvények.

*Minden érdeklődőt szeretettel várunk a Munkáspárt központjában!
(1082 Budapest, Baross utca 61.)*

A Magyar Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Frankfurter Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.